

29.

festival gejevskega in lezbičnega filma

LJUBLJANA, 23. 11. – 1. 12. 2013

slovenska kinoteka, ljubljana/ptuj/celje/koper/maribor

František Čap

stop aids slovenija
SVETUJE:

UPORABI KONDOM!

Če bi rad izvedel za svoj HIV status,
se lahko anonimno in brezplačno testiraš
vsak ponedeljek, med 12. in 14. uro,
na Infekcijski kliniki v Ljubljani.

Zgodnje odkritje okuženosti
je največji garant
za uspešno zdravljenje.

**STOP
AIDS**

Testiranje v skupnosti ali na terenu: www.testiran.si

SPREMLJEVALNE PRIREDITVE

sobota, 23. 11., 23.00 Klub K4:

OTVORITVENI ŽUR IN NASTOP CYBERCISSY & BAYBJANE!

sobota, 30. 11., 23.00 Škuc-Kulturni center Q (Tiffany) in Škuc-LL (Monokel):

ZAKLJUČNI ŽUR

petek, 20. 12., 20.00 Galerija Škuc:

TRADICIONALNI VEČER ZBIRKE LAMBDA

POMAGAJ FESTIVALU

Svoj prispevek lahko nakažeš na Škuc, Stari trg 21, Ljubljana,
račun: SI56 0208 3001 7013 681, sklic: 00-703, namen: prispevek FGLF

2. FESTIVAL LEZBIČNA ČETR

»Druga« izdaja festivala v organizaciji Škuc-LL bo potekala od 2. do 9. decembra v Galeriji ŠKUC na Starem trgu 21 in v Klubu Monokel, Metelkova mesto.

Pričakujejo vas s predavanji in pogovori o lezbični gverili, z glasbenim programom, s koncerti, z uveljavljenimi lezbični literatkami, razstavo z lezbične scene in z gledališko igro. Vabljeni in vabljeni ponovno na pošteno dozo kulture, umetnosti in nepozabne festivalske juhice! – Spremljajte spletno stran: <http://www.ljudmila.org/lesbo/>.

Organizator festivala

in založnik filmskega kataloga

Društvo ŠKUC, Metelkova
6, Ljubljana
tel./fax 01 430 3530
www.skuc.org

Soorganizatorji

Slovenska kinoteka,
Gimnazija Ptuj, CID, Kino
Metropol, DIH, MKC,
DPZN, Kino Udarnik

Selekcija in organizacija

Aleš Zobec, Brane Mozetič,
Jasmina Šepetavec, Luka
Pieri, Rosana Sancin,
Suzana Tratnik

Posebna zahvala

Aleš Pečnik, Andrej Zavrl,
Ana Grm, Janez Kobal,
Jan Vasiljevič, Jasmina
Kožar, Jernej Škof, Lothar
Orel, Matjaž Končina,
Miha Topolovec, Miran
Šolinc, Nataša Sukič,
Roman Kuhar, Tadeja Pirih,
Tatjana Greif, Urša Posavec,
Zala Hriberšek in mnogi
drugi.

Medijska podpora

Narobe (www.narobe.si),
Radio Študent

Podatki in vsebine filmov

Suzana Tratnik

Oblikovanje plakata in filmskega kataloga

Hand Bag

Tisk

Littera picta

PRVI ROŽNATI ZMAJI

Po vzoru mnogih filmskih festivalov bomo tudi na najstarejšem festivalu lezbičnega in gejevskega filma v Evropi – letos prvič – nagradili najboljša filma. Enega rožnatega zmaja bo podelila publika, drugega pa selektorska ekipa.

Celovečerne filme, tako igrane kot dokumentarne, ki bodo na sporedu od 23. novembra do vključno 30. novembra, boste ocenjevali le gledalci in gledalke uradnega programa v Ljubljani. Ob nakupu vstopnice boste prejeli listič z nalepkami, na katerih bodo natisnjene ocene od 1 do 5. Ustrezno oceno boste nalepili na vstopnico, ki jo boste ob izhodu iz kinodvorane pustili v glasovalnih škatlah. Nagrado bo prejel film z najvišjo povprečno oceno.

Nagradi bosta podeljeni po predvajanju zadnjega filma v Slovenski kinoteki, na zaključni prireditvi, 30. novembra.

**Festival je bil prvič organiziran leta 1984
v okviru festivala Magnus in velja za
najstarejši festival gejevskega in lezbičnega
filma v Evropi.**

INFORMACIJE

Društvo Škuc, Metelkova 6, Ljubljana,
tel. 01 4303 530
Slovenska kinoteka, Miklošičeva 28, Ljubljana,
tel. 01 4342 520; blagajna 01 4342 524

www.ljudmila.org/siqrd/fglf

<https://www.facebook.com/slo.fglf>

SOBOTA, 23. 11.

20.00

Otvoritveni performans: Cybercissy & BayBjane

Cold Star

igrani glasbeni, Nemčija, 2011, 7', dvd

Zrcalo v zrcalu (Ayenehayee Rooberoo / Facing Mirrors)

drama, Iran/Nemčija, 2011, 102', bluray, ang. in slov. pod.

NEDELJA, 24. 11.

18.00

Dotik (Érintés/Touch)

dokumentarni, Madžarska, 2013, 11', dvd, ang. pod.

Človeška toplota (Chaleur Humaine/Human Warmth)

drama, Belgija, 2012, 11', dvd, ang. pod.

Kink

dokumentarni, ZDA, 2013, 80', bluray, slov. pod.

20.00

Teža (The Weight)

drama, Južna Koreja, 2012, 108', bluray, ang. in slov. pod.

22.00

Ena nič ena (One Zero One)

dokumentarni, Nemčija, 2013, 90', digibeta, ang. in slov. pod.

Po projekciji pogovor z umetnikoma Cybercissy & BayBjane in režiserjem Timom Lienhardom!

PONEDELJEK, 25. 11.

18.00

Party Time

videoklip, Francija, 2008, 4', dvd

Mrtvo ščene (Dead Doggy)

eksperimentalni, Rusija, 10', dvd, ang. pod.

Born This Way

dokumentarni, ZDA, 2013, 82', bluray, ang. pod.

20.00

V londonskih sobah (In Their Room: London)

dokumentarni, ZDA, 2013, 34', bluray, ang.

Potem pa nič (Come non detto/ Forget What I Just Said)

komedija, Italija, 2012, 80', digibeta, ang. in slov. pod.

22.00

Sosede (Vecinas/Neighbours)

komedija, Španija, 2012, 15', dvd, ang. pod.

Soongava – Ples orhidej (Dance of the Orchids)

drama, Nepal/Francija, 2012, 85', dvd, ang. in slov. pod.

TOREK, 26. 11.

18.00

Spremembe skozi čas (Change Over Time)

eksperimentalni dokumentarni, ZDA, 2013, 7', dvd

Animals

drama, Španija, 2012, 91', 35mm, ang. in slov. pod.

20.00

Moje drevo (Mon arbre/My Tree)

drama/komedija, Francija, 2011, 48', bluray, ang. in slov. pod.

Bambi

dokumentarni, Francija, 2013, 57', dvd, ang. in slov. pod.

22.00

Kmalu (Any Day Now)

drama, ZDA, 2012, 97', bluray, slov. pod.

SREDA, 27. 11.

18.00

Bwakaw

komična drama, Filipini, 2012, 106', bluray, ang. in slov. pod.

20.00

Krasen konec (A Perfect Ending)

drama, ZDA, 2012, 110', bluray, slov. pod.

22.00

Volja (Will)

eksperimentalni, Nemčija, 2012, 5', dvd

Brezpogojno (Unconditional)

drama/triler, VB, 2012, 92', digibeta, slov. pod.

ČETRTEK, 28. 11.

18.00

Paket (O pacote/The Package)

mladinska drama, Brazilija, 2012, 18', dvd, ang. pod.

Razkriti v Vzhodnem Berlinu (Out in Ost-Berlin/Out in East Berlin – Lesbians & Gays in the GDR)

dokumentarni, Nemčija, 2013, 94', bluray, ang. pod.

20.00

Štoparka (A Caroneira/The Bitchhiker)

komedija, Brazilija, 2012, 20', dvd, ang. pod.

20 laži, 4 starši in jajčece (20 leugens, 4 ouders en een scharrelei/20 Lies, 4 Parents and A Little Egg)

komedija, Nizozemska, 2013, 80', dvd, ang. in slov. pod.

22.00

Yoshiko in Yuriko (Yuriko, dasuvidānya)

drama, Japonska, 2011, 103', digibeta, ang. in slov. pod.

Po projekciji pogovor z režiserko Sachi Hamano in s scenaristom Yamazakijem Kuninorijem!

PETEK, 29. 11.

18.00

Prevzet (It's Consuming Me)

drama/glasbeni, Nemčija, 2012, 3', dvd

Gay Goth Scene

drama/glasbeni, Nemčija, 2013, 5', dvd

Valentine Road

dokumentarni, ZDA, 2013, 88', bluray, slov. pod.

20.00

Tsuyako

drama, Japonska, 2011, 20', dvd, ang. pod.

Dve mami (Zwei Mütter/Two Mothers)

igrani dokumentarni, Nemčija, 2013, 79', bluray, ang. in slov. pod.

22.00

Rosie

drama, Švica, 2012, 106', digibeta, ang. in slov. pod.

Po projekciji pogovor z režiserjem Marcelom Gislerjem in glavno igralko Sybille Brunner!

SOBOTA, 30. 11.

18.00

Ko sem bila jaz smrkavec, sem bila smrklja (*Ja kada sam bila klinac, bila sam klinka/When I Was a Boy, I Was a Girl*)

dokumentarni, Srbija, 30', ang. pod.

V sedmih nebesih (*7ème ciel*)

igrani, Francija, 2013, 39', ang. pod.

SPOMIN NA VOJKA DULETIČA: Tovariši

igrani, Jugoslavija, 1964, 30', dvd

20.00

Med dekleti – ni bojazni (*Entre filles, je ne risque rien*)

Francija, 6', 2013, dvd

Hung!

Francija, 6', dvd

Stenice (*Feuerkäfer/Firebugs*)

drama, Nemčija, 2013, 8', dvd, ang. pod.

Materni jezik (*Lengua materna/Mother Tongue*)

komedija, Argentina, 2010, 80', beta, ang. in slov. pod.

22.00

Vrata ostajajo odprta (*Vrata ostaju otvorena/The Doors Remain Open*)

drama, Jugoslavija, 1959, 100', 35mm, srh.

Gosta: legenda jugoslovanskega filma Milena Dravić in filmski kritik Nebojša Jovanović.

Razglasitev festivalskih nagrad!

OFF – ŠKUC Kulturni center Q (Tiffany), Metelkova, Ljubljana

ČETRTEK, 21. 11.

20.00

Moja pošast in jaz (*Jeanette Winterson – My Monster and Me*)

dokumentarni, VB, 2012, 75', dvd

Predstavljen bo prevod pisateljčine avtobiografije

Zakaj bi bila srečna, če si lahko normalna?

NEDELJA, 1. 12.

20.00

And You Belong

dokumentarni, Nemčija, 2013, 85', dvd

22.00

Jaz sem Divine (*I am Divine*)

dokumentarni, ZDA, 2013, 90', dvd

PTUJ, Mestni kino, ob 14.40

SREDA, 27. 11.

20 laži, 4 starši in jajčece

(*20 leugens, 4 ouders en een scharrelei*)

Nizozemska, 2013, 80', dvd, ang. in slov. pod.

ČETRTEK, 28. 11.

Valentine Road

ZDA, 2013, 88', bluray, slov. pod.

CELJE, Mestni kino Metropol, ob 20.00

SREDA, 27. 11.

Dve mami (*Zwei Mütter*)

Nemčija, 2013, 79', bluray, ang. in slov. pod.

ČETRTEK, 28. 11.

Moje drevo (*Mon arbre*)

Francija, 2011, 48', bluray, ang. in slov. pod.

Bambi

Francija, 2013, 57', dvd, ang. in slov. pod.

SOBOTA, 30. 11.

Valentine Road

ZDA, 2013, 88', bluray, slov. pod.

KOPER, MKSMC, ob 20.30

ČETRTEK, 28. 11.

Zrcalo v zrcalu (*Facing Mirrors*)

Iran/Nemčija, 2011, 102', bluray, ang. in slov. pod.

PETEK, 29. 11.

Yoshiko in Yuriko

Japonska, 2011, 103', dvd, ang. in slov. pod., z gosti

SOBOTA, 30. 11.

Rosie

Švica, 2012, 106', dvd, ang. in slov. pod., z gosti

NEDELJA, 1. 12.

Animals

Španija, 2012, 91', 35mm, ang. in slov. pod.

MARIBOR, Udarnik, ob 20.00

SREDA, 27. 11.

Kmalu (*Any Day Now*)

ZDA, 2012, 97', bluray, slov. pod.

ČETRTEK, 28. 11.

Brezpogojno (*Unconditional*)

VB, 2012, 92', dvd, slov. pod.

PETEK, 29. 11.

Krasen konec (*A Perfect Ending*)

ZDA, 2012, 110', bluray, slov. pod.

sobota, 23. 11.
20.00

Otvoritveni performans:
Cybercissy & BayBjane

Cold Star

igrani glasbeni, Nemčija, 2011, 7', dvd

Režija in produkcija: Kai Stänicke
Glavne vloge: Dieter Rita School,
Benedikt Kauff
Fotografija: Thomas Schneider
Zvok: Juliane Wiessenborn

Ko vstopi v kopališče dreg diva v poznih srednjih letih, ultimativni Amor, ostanejo le redki hladnokrvni. Poziv k sprejemanju tako lastne kot seksualnosti drugih.

A public swimming pool is transformed into a utopia where sexual orientation and gender binaries does not matter. The film is an appeal for acceptance of your own and others sexual identity.

Zrcalo v zrcalu (Ayenehaye Rooberoo / Facing Mirrors)

drama, Iran/Nemčija, 2011, 102', bluray,
ang. in slov. pod.

Scenarij: Negar Azarbayjani,
Fereshteh Taerpour
Režija: Negar Azarbayjani
Glavne vloge: Shayesteh Irani,
Ghazal Shakeri, Homayoon Ershadi,
Nima Shahrokh Shahi, Maryam Boobani
Fotografija: Tooraj Mansoori
Montaža: Sepideh Abdolvahab,
Negar Azarbayjani
Zvok: Mehran Malakkoti
Glasba: Fardin Khalatbari
Produkcija: Fereshteh Taerpour,
Negar Azarbayjani, Ghazal Shakeri,
Naji Honar production

Rana je tradicionalna žena in mati, a je zaradi mozevih dolgov, ki so ga pripeljali v zapor, primorana sama vzdrževati družino in hkrati odplačevati mozeve dolgove kot voznica taksija. Po naključju ustavi uporni, transspolni Edi iz premožne družine, ki beži pred očetom in bratom, ki jo hočeta prisilno poročiti. Rana je sprva zadržana do nenavadne Edi, ki pomeni težave, a potem ji želi pomagati pri begu v Nemčijo. Prvi iranski film s transspolnim likom v glavni vlogi je zgodba o neverjetnem in smelem prijateljstvu, ki se razvije kljub omejujočim družbenim normam in verskemu prepričanju.

Set in contemporary Iran, Facing Mirrors is a story of an unlikely and daring friendship that develops despite social norms and religious beliefs. Although Rana is a traditional wife and mother, she is forced to drive a cab to pay off the debt that keeps her husband in prison. By chance she picks up the wealthy and rebellious Edi, who is desperately awaiting a passport to leave the country. At first Rana attempts to help, but when she realizes that Edi is transgender, a dangerous series of conflicts arises.

Dobitnik številnih
nagrada za najboljši film
na lgbt-festivalih
po svetu!

nedelja, 24. 11.

18.00

Dotik (Érintés/Touch)

dokumentarni, Madžarska, 2013, 11', dvd, ang. pod.

Scenarij, režija, fotografija, montaža, zvok in produkcija: Panx Tabao Solajes
Glavne vloge: Tamas, Zoli

Le kako je lahko videti srečanje med nekom, ki je prvič stranka, in nekom, ki ni prvič prostitut?

A short documentary film about a first-time client meeting a male escort.

Človeška toplina (Chaleur Humaine/Human Warmth)

drama, Belgija, 2012, 11', dvd, ang. pod.

Scenarij in režija: Predari Christophe
Glavne vloge: Thomas Coumans, Adrien Desbons
Fotografija: Léonidas Arvanitis, Thomas Purcaro
Montaža: Yasmine Orian
Ton: Jules Wysocki
Produkcija: Insas

Antoine ljubi Brunovo bližino in potrebuje njegovo toplino. A pride dan razhoda ...

Antoine loves being close to Bruno. He loves his warmth. He needs it. But at the times of detachment body stops responding ...

Kink

dokumentarni, ZDA, 2013, 80', bluray, slov. pod.

Režija: Christina Voros
Nastopajo: Peter Acworth, Maitresse Madeline, Tomcat, Princess Donna, Orlando, John Paul
Fotografija: Christina Voros, Dave Malloure, Kim Parker
Montaža: Ian Olds
Zvok: Joe Stillwater, Kevin Walker, Greg Mailloux
Produkcija: James Franco, Miles Levy, Vince Jolivet

Režiserka Christina Voros in producent James Franco odgrneta zaveso znanega fetišističnega imperija kink.com, največjega spletnega ponudnika vsebin s tematiko BDSM (*Bondage&Discipline, Dominance & Submission and Sadomasochism*). Čeprav gre za pornografsko dejavnost, ki je pogosto znana po izkoriščevalskih praksah, pri kink.com poskušajo ustvariti okolje, ki je varno, trezno in sporazumno za vse sodelujoče. Pogled v zakulisje fascinantne in pogosto nerazumljene subkulture lahko pripomore k demistifikaciji življenjskega sloga in skupnosti BDSM. Film vsebuje eksplicitne seksualne prizore.

Director Christina Voros and producer James Franco pull back the curtain on the fetish empire of Kink.com, the Internet's largest producer of BDSM content. In an enterprise often known for exploitative practices, Kink.com upholds an ironclad set of values to foster an environment that is safe, sane, and consensual. They aim to demystify the BDSM lifestyle, and to serve as an example and an educational resource for the BDSM community.

nedelja, 24. 11.
20.00

Teža (The Weight)

drama, Južna Koreja, 2012, 108', bluray,
ang. in slov. pod.

Scenarij in režija: Jeon Kyu-hwan
Glavne vloge: Cho Jae-hyun, Zia, Dong-bae,
Fotografija: Kim Nam-kyun
Montaža: Kim Mi-young, Park Hae-oh
Zvok: Lee Won-cheol
Glasba: Choo Dae-kwan
Produkcija: Treefilm & Next Entertainment
World

»To ni svet, v katerem živi on.« Režiser Jeon Kyu-hwan je želel prikazati težo življenja v drugem svetu, ki jo morajo nositi posebneži z zaznamovanimi usodami, in njihove nena-
vadne zgodbe v obliki groteskne fantazije. Grbavec Jung je zaposlen v mrtvašnici, kjer predano skrbi za trupla, seznanjen pa je se-
veda tudi z njihovimi nemalokrat žalostnimi
zgodbami. A tudi njegovo siceršnje življenje
med najbližjimi živimi ni nič bolj vedro, zato
pa je polno skrivnosti, zatajevanj in družin-
ske sramote, ki slednjič pripeljejo do tragič-
nega razpleta.

*A beautiful woman lies dead in a morgue. A hunchback named Jung wipes down her blood and sews up her wound carefully. Mo-
ment later, a man wearing a motorcycle helmet
waddles into the morgue with a bouquet of
flowers. He wails like a beast beside his elderly
mother's open coffin with sadness. All the dead
bodies brought into the morgue come with dif-
ferent stories, and those left behind send them
off either in sadness or anger.*

Queer

palma,

Cannes

2012!

nedelja, 24. 11.
22.00

Ena nič ena (One Zero One)

dokumentarni, Nemčija, 2013, 90', digibeta,
ang. in slov. pod.

Scenarij, režija, fotografija, montaža in
produkcija: Tim Lienhard
Nastopajo: Antoine Timmermans,
Mourad Zerhouni, Gregory Rack,
Hans Timmermans, David Pereira
Fotografija: Henry Grasse, Till Müller,
Stephan Schöbel
Zvok: Martin Woost, Tobias Akly Manuel
Glasba: Gustav Mahler, Hans Timmermans,
Amé Toki, Sabine Lässig idr.

Hibriden dokumentarec o hendikepiranem
performerskem tandemu Cybercissy &
BayBjane, ki ga sestavlja posebna umet-
nika. Mourad, Nemec maroškega rodu, je
znan kot »najmanjša dregica na svetu« z
mnogimi telesnimi hendikepi, med drugim
ima tudi stekleno oko, ki ga za nastop zame-
nja s svetlobnim. Mouradove performerske
splosnosti je odkril akademski umetnik
in plesalec Antoine z Nizozemske, ki živi s
shizofrenijo. Potem ko sta umetnika osvojila
evropske in newyorške nočne klube, prihaja-
ta tudi v Slovenijo!

*A 90-minutes documentaire, a hybrid of
documentary and fiction, follows the life of
33-year-old Moroccan-German Mourad,
who is 'the smallest drag queen of the world'
and multi-disabled, and 48-year-old Dutch
Antoine, who is a nightclub performer as well
and a schizophrenic painter. This movie is
part documentary and the other part is fairy
tale, arty, Camp-Style fiction, very visual,
very fancy as well as experimental, but always
entertaining and burlesque.*

Po projekciji

pogovor z

umetnikoma

Cybercissy

& BayBjane

in režiserjem

Timom

Lienhardom!

ponedeljek, 25. 11.
18.00

Party

videoklip, Francija, 2008, 4', dvd

Režija: Emilie Juvet

Videoklip *Party Time* znanega benda Scream Club.

The last video clip of the famous band Scream Club for their new exciting track Party Time!

Mrtvo ščene (Dead Doggy)

eksperimentalni, Rusija, 2013, 10', dvd, ang. pod.

Scenarij: Evelina Shaver,
Aleksandrina Meretckaja

Režija, fotografija, montaža in produkcija:
Evelina Shaver

Glavne vloge: Aleksandrina Meretckaja,
Evelina Shaver, Aleksandra Kinskaja,
Inga Orlova, Najmek Asludinov,
Shamil Asludinov

Nenavaden ruski eksperiment, ki – čeprav brez očitnega narativnega loka – pritegne zanimanje. Morda zaradi starkinih zlatih zob?

Directors' statement: Every man is born with a lot of questions in life. He addresses these issues to God, to his soul. Unfortunately, our society is not an assistant but intruder-judge.

Born This Way

dokumentarni, ZDA, 2013, 82', bluray, ang. pod.

Režija in produkcija: Shaun Kadlec,
Deb Tullmann

Fotografija in zvok: Deb Tullmann and
Shaun Kadlec

Montaža: Josh Peterson

Pretresljive osebne izpovedi mladih gejev in lezbijk, ki poskušajo biti ponosni, predvsem pa ostati živi v Kamerunu, kjer je od vseh držav na svetu največ aretiranih zaradi homoseksualnosti. Ustvarjalci filma so raziskovali, kaj pomeni biti gej, lezbijka, Afričan, Afričanka, človek – v državi, kjer nobena od naštetih stvari ni enostavna. Kako se je sploh lahko organizirala skrivna lgbt-skupina, ki prireja srečanja in celo modne revije? Kljub nevarnosti so bili mnogi iz lgbt-skupnosti pripravljeni spregovoriti o svojih zgodbah.

There are more arrests for homosexuality in Cameroon than any other country in the world. With intimate access to the lives of four young gay Cameroonians, Born This Way steps outside the genre of activist filmmaking and offers a vivid and poetic portrait of day-to-day life in modern Africa. Lyrical imagery, devastating homophobia, the influence of western culture and a hidden-camera courtroom drama mysteriously coalesce into a story of what is possible in the global fight for equality.

ponedeljek, 25. 11.
20.00

V londonskih sobah (In Their Room: London)

dokumentarni, ZDA, 2013, 34', bluray, ang.

Scenarij, režija, fotografija in montaža:

Travis Mathews

Nastopajo: Pietro, Ben, Shane, Alex, Max, Jeannie Dee, Tommy, Ryan

Glasba: Santiago Latorre

Produkcija: Ghost Crab Films, Jay Knowlton, Keith Wilson

Dokumentarna serija o gejevskem življenju v velikih mestih, ki jo snemajo od leta 2009 naprej, nas tokrat popelje v londonske sobe, kjer vidimo in slišimo, kako živijo in kaj vse počnejo v svojih sobah geji različnih starosti in življenjskih slogov. Vodilna nit mestnih serij je prikazati načine, kako se geji v različnih kulturah spoprijemajo z navezovanjem stikov, intimo, erotiko in osamljenostjo v sodobnem svetu. Film vsebuje eksplicitne seksualne prizore.

In Their Room (2009-present) is an on-going multi-city documentary series about gay men, bedrooms and intimacy. The series veers into the bedrooms of men where you see them doing everything from the most banal to the sometimes more erotic. The throughline of the series highlights the ways in which gay men in disparate cultures deal with connection, intimacy and loneliness in the modern world.

Potem pa nič (Come non detto/Forget What I Just Said)

komedija, Italija, 2012, 80', digibeta, ang. in slov. pod.

Scenarij: Roberto Proia

Režija: Ivan Silvestrini

Glavne vloge: Josafat Vagni, Jose Dammert, Monica Gueritore, Francesco Montanari

Fotografija: Rocco Marra

Montaža: Alessia Scarso

Glasba: Leonardo Rosi

Produkcija: Mondo Home Entertainment

Mattia se bo iz Rima kmalu preselil k svojemu bodočemu možu Eduardu v Madrid, zato se mu ne zdi potrebno, da bi se zdaj razkrival družini. A na obisk prihaja Eduard, da bi presenetil Mattio in spoznal njegovo družino, saj ne ve, da njegov bodoči mož ni razkrit in da ima za svoje starše »uradno« dekle. Mattia poskuša rešiti oboje – da bi se še naprej prikrival kot gej in da bi Eduardu prikril, da je v klozetu. Tako pa se dokončno ujame v labirint lastnih laži in prikrivanj, a tudi nadvse komičnih peripetij.

Mattia is about to move to Madrid with his boyfriend Eduard, so he does not want to come out to his family and friends. Eduard, however, is convinced that their marriage has the blessing of all family members. When the day before leaving for Spain, Eduard announces his arrival in Rome to know the »laws«, Mattia must choose whether to finally come clear with his companion, or confess to him and everybody else that he is a liar.

Sosede (Vecinas/ Neighbours)

komedija, Španija, 2012, 15', dva, ang. pod.

Scenarij, režija: Eli Navarro

Glavne vloge: Silvia Acosta, Mara Barros,
Esther Lara, Marta Zubiría

Fotografija: Eva Flórez, Isabel Núñez

Montaža: Elvis Hernández

Zvok: Jaime Aydillo

Produkcija: Eli Navarro

Sosedi se odločita, da bosta popestrili svoje seksualno življenje z novima sosedama. Lezbični sving, ni kaj!

Good Neighbors – they lend you sugar, let your dog out, and sometimes make for sexy bedfellows.

Soongava – Ples orhidej (Dance of the Orchids)

drama, Nepal/Francija, 2012, 85', dvd, ang. in slov. pod.

Scenarij in režija: Subarna Thapa

Glavne vloge: Deeya Maskey, Nisha Adhikari,
Saugat Malla, Bashundara Bhushal,
Nirmal Nisar, Rajendra Man Shakya

Fotografija: Sara Cornu

Montaža: Sylvie Gadmer

Zvok: Benoit Hery

Glasba: Sylvain Morizet

Produkcija: Rapsodie Production, Cité Films,
Ami Films

Diya (22) si zelo prizadeva postati tradicionalna nepalska plesalka, toda starši so se že dogovorili za njeno poroko z neznancem. Ko se Diya zaljubi v svojo najboljšo prijateljico Kiran, prekine vsiljeno zaroko, zapusti zaročenca in se odloči za pogumen, a tudi tvegan korak, da bo živela s svojo izbranko, ne glede na družbeno moralo in običaje, po katerih je odkrito lezbištvo povsem nesprejemljivo. Po preselitvi v skupno stanovanje pa se vse sorodstvo zaroti proti njima in ne izbira načinov, kako bi dekleti ločilo in spravilo na »pravo« pot.

Diya, aged 22, is training hard to become a traditional Nepalese dancer. But her hopes are shattered when her parents arrange for her to marry a stranger. When the deep friendship she has with her girlfriend Kiran becomes more passionate, Diya breaks things off with her fiancé. The young women's decision to live together – flying in the face of local morals and tradition – exposes them to very real danger.

torok, 26. 11.
18.00

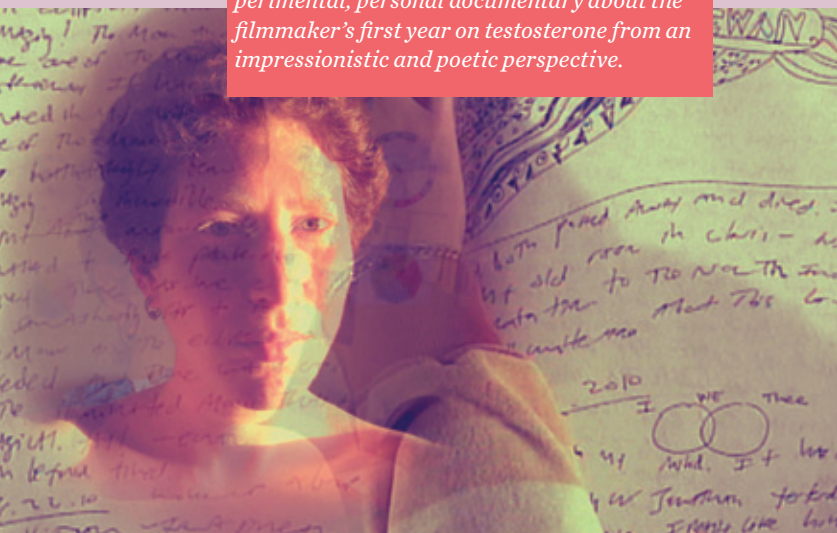
Spremembe skozi čas ***(Change Over Time)***

eksperimentalni dokumentarni, ZDA, 2013,
7', dvd

Scenarij, režija in montaža: Ewan Duarte
Digitalna animacija: Rebecca Denton

Animirani, eksperimentalni ter impresioni-
stičen in poetičen film o režiserjevem prvem
letu terapije s testosteronom.

*Change Over Time is an animated, ex-
perimental, personal documentary about the
filmmaker's first year on testosterone from an
impressionistic and poetic perspective.*

Animals

drama, Španija, 2012, 91', 35mm,
ang. in slov. pod.

Scenarij: Marçal Forés, Enric Pardo,
Aintza Serra
Režija: Marçal Forés
Glavne vloge: Oriol Pla, Roser Tàpies,
Martin Freeman, Augustus Prew
Fotografija: Eduard Grau
Montaža: Bernat Vilaplana
Zvok: Jordi Ribas
Glasba: Nathalie Ann Holt, Jim Clements,
Oliver Hunt idr.
Produkcija: Escàndalo Films

Navidezno običajni najstnik Pol, ki živi s svo-
jim bratom, ima skrivnost – njegov najboljši
prijatelj je plišasti medvedek Deerhoof, ki
lahko hodi in se pogovarja v angleščini. Toda
Pola iztira šele prihod privlačnega, a zagonet-
nega Ikarija. Pol je očaran z novim sošolcem
in sčasoma ugotovi, da ga vleče v temno
ozračje, ki obdaja Ikarija. *Animals* je zgodba o
najstniški ljubezni, žrtvovanju in tragediji ob
trčenju dveh svetov. Moč domišljije pa briše
meje realnosti. Kultni katalonski film nove
generacije.

*Just like on any other day, Pol (17) walks
home with his friend Deerhoof. Deerhoof is his
ally and soul-mate and, next to him, Pol feels
he has found his place in the world. He is Pol's
most closely guarded secret: his imaginary
friend (or at least that's what he thinks) whose
appearance is that of a small teddy bear.
Everything goes along normally until Ikari, a
mysterious new student, arrives at the school
harbouring what seems to be a dark secret.*

torek, 26. 11.
20.00

Moje drevo (*Mon arbre/My Tree*)

drama/komedija, Francija, 2011, 48', bluray, ang. in slov. pod.

Scenarij in režija: Bérénice André
Glavne vloge: Leopoldine Vigouroux, Fiona Cross, Francis Leplay, Thomas Suire
Fotografija: Florent Verdet
Animacija: Patrick Mode, Cecile Rousset
Montaža: David Jungman
Zvok: David Amsalem
Produkcija: entre2prises production

Desetletna Marie deklici na vlaku prizadevno riše svoje družinsko drevo, ki jo sestavlja ta dva geja in dve lezbijki, vsi ločeni in v novih zvezah, s katerimi se množijo socialni starši ter bratje in sestre. Kako praznovati božič v tako razširjeni sodobni družini?

Marie is ten years old and has a thoroughly modern family: conceived by two men and two women, all homosexual and separated from each other, she has two fathers, two mothers, a stepfather, a stepmother, and a whole bunch of brothers and sisters.

Bambi

dokumentarni, Francija, 2013, 57', dvd, ang. in slov. pod.

Scenarij in režija: Sébastien Lifshitz
Nastopa: Bambi (Marie-Pierre Pruvost)
Fotografija: Sébastien Buchmann
Montaža: Tina Baz
Zvok: Carole Verner
Produkcija: Un Monde Meilleur, Epicentre Films, Canal+

Izjemna življenjska zgodba francoske kaba-rejske plesalke in pevke Bambi, ki je spremeni-la spol in spolno usmerjenost, zadnjih 25 let pa živi kot učiteljica francoščine v javni šoli. Bambi se je rodila leta 1935 v Alžiriji kot deček z imenom Jean-Pierre ...

The extraordinary life of the French music-hall star Bambi has been perpetual reinvention - from her childhood in Algeria through her Parisian cabaret period to her 25 years as a public school French teacher.

**Dobitnik tedija
na letošnjem
berlinskem
festivalu!**

torek, 26. 11.
22.00

Kmalu (Any Day Now)

drama, ZDA, 2012, 97', bluray, slov. pod.

Scenarij: Travis Fine, George Arthur Bloom

Režija in produkcija: Travis Fine

Glavne vloge: Alan Cumming,

Garret Dillahunt, Isaac Leyva,

Frances Fisher, Gregg Henry

Fotografija: Rachel Morisson

Montaža: Tom Cross

Zvok: Scott Martin Gershin

Glasba: Joey Newman idr.

Produkcija: Music Box Films

Ganljiv film na podlagi resnične zgodbe iz 70-ih o nenavadnem gejevskem paru Rudyju, ki nastopa kot dregica, in odvetniku Paulu. Rudy živi v cenenem hotelu za obrobneže, in ko ugotovi, da je njegova narkomanska sosedka pristala v zaporu in ponovno zapustila sina Marca z Downovim sindromom, se s partnerjem odločita, da bosta skrbela zanj. Nova družina zaživi v Paulovem stanovanju, a idilo pretrga ena od vzgojiteljic v vrtcu, ki jo zmotita gejevska očeta. Nestrpni časi pa nikakor niso na strani nove družine.

Any Day Now is a powerful tale of love, acceptance and family. When a teenager with Down syndrome is abandoned by his mother, a gay couple takes him in and becomes the loving family he's never had. But when their unconventional living arrangement is discovered by authorities, the men are forced to fight a biased legal system to save the life of the child they have come to love as their own. Inspired by a true story from the late 1970s, Any Day Now touches on legal and social issues that are as relevant today as they were 35 years ago.

sreda, 27. 11.
18.00

Bwakaw

komična drama, Filipini, 2012, 106', bluray, ang. in slov. pod.

Scenarij in režija: Jun Robles Lana

Glavne vloge: Eddie Garcia, Rez Cortez,

Gardo Versoza, Alan Paule, Luz Valdez

Fotografija: Carlo Mendoza

Montaža: Lawrence Ang

Zvok: Albert Michael Idioma

Glasba: Jema Pamintuan, Jeff Hernandez

Produkcija: Octobertrain Films

Rene se je razkril kot gej šele pri svojih 70-ih. Poznan je kot siten starec, ki živi sam, v hiši ima že pripravljeno krsto, ki jo je kupil na razprodaji, na bližnjo okolico in poskuse približevanja, tudi lokalnih gejevskih frizerjev in dregic, pa se odziva cinično in odbijajoče. Prepričan je namreč, da je v njegovih letih prepozno za romantično ljubezen. Junaku te grenke komedije največ pomeni njegov zvesti prijatelj, pes Bwakaw, pristnejše stike z ljudmi pa vzpostavi šele takrat, ko pes zbolí. Obvezno za ljubitelje psov!

Rene is a cantankerous grumpy aging gay man who has only come out recently while in his 70s – living alone with only the companionship of an affectionate stray dog Bwakaw to keep him company. As he goes about his life constantly rewriting his will to reallocate his possessions to his »friends«, and dodging the coffin that he bought on sale years earlier that sits in the middle of his rural home, he is compelled to confront his humanity and seek the help of others when his dog becomes ill.

Film je

prejel kar 16

mednarodnih

nagrad!

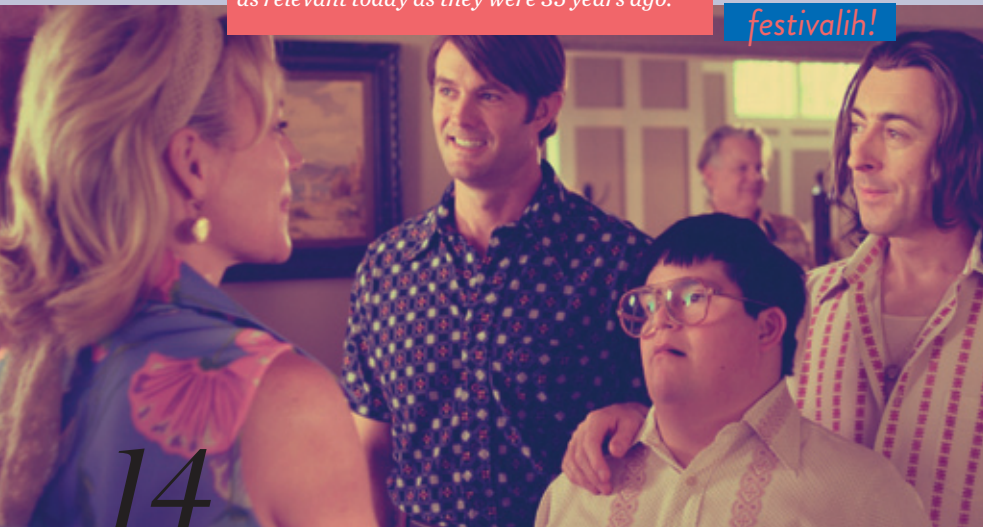
Številne

nagrade

občinstva

in žirij na

festivalih!

sreda, 27. 11.
20.00

Krasen konec (*A Perfect Ending*)

drama, ZDA, 2012, 110', bluray, slov. pod.

Scenarij, režija in montaža: Nicole Conn
Glavne vloge: Barbara Niven, Jessica Clark, John Heard, Morgan Fairchild, Rebecca Staab
Fotografija: Tal Lazar
Zvok: Dean Andre
Glasba: Bob Fowler, Stephen Ridley
Produkcija: Soul Kiss Films

Rebecca v zrelih letih ugotavlja, da je njeno družinsko življenje v razkošni hiši prazno. Po nasvetu prijateljic si najame dekle na poziv Paris, ki postane njena največja zaupnica. Pred svojim možem in odraslimi otroki prikriva vzroke svoje nenadne vznemirjenosti in raztresenosti. A prav v družbi s privlačno Paris odkriva tudi odgovore na vprašanja, ki jih je iskala vse življenje. Neposredna, evokativna in tudi humorna zgodba prikazuje Rebeccino prizadevanje, da bi našla odgovor na vprašanje: Kakšen smisel ima življenje brez strasti? **Prava uspešnica!**

Rebecca, a repressed and uptight socialite, lives a perfect pointless life. A new world unfolds when she finds herself somewhere she'd never expect - in the arms of a high-priced escort. She could never have known that in that space, she would discover answers she's been searching for her entire life. A Perfect Ending explores one woman's struggle to find what moves her and asks: Without passion, what's the point?

sreda, 27. 11.
22.00

Volja (*Will*)

eksperimentalni, Nemčija, 2012, 5', dvd

Scenarij, režija in produkcija: Mio J. Lindner
Glavna vloga: Lisa-Theres Wenzel
Fotografija: Sven Kümmel
Montaža: Simon Tholen
Zvok: Corinne Douarre, Benni Kalisch

Pogled v ogledalo je lahko tudi nenavadno biografsko transpotovanje.

Cecille sets off for a journey into herself, where she is confronted with her past.

Brezpogojno (*Unconditional*)

drama/triler, VB, 2012, 92', digibeta, slov. pod.

Scenarij: Joe Fisher
Režija: Bryn Higgins
Glavne vloge: Christian Cooke, Harry McEntire, Madeleine Clark, Melanie Hill
Fotografija: Paul Otter
Montaža: Ben Yeates
Zvok: Neil Thain
Glasba: John Lunn
Produkcija: A Stone City Films Production

Šestnajstletna dvojčka Owen in Kristen skrbita za hendikepirano mamo Maureen. Njun enolični vsakdan nepričakovano razbije obisk simpatičnega kreditnega uradnika Lia-ma. Čeprav je sprva videti, da sta si s Kristen zelo naklonjena, Liam slednjič povabi na pijačo njenega brata Owna, zatem pa ga odpelje k sebi domov in ga nagovori, naj se »samo za zabavo« preobleče v žensko. Liam nikakor ni pošasten, predstavlja se celo za romantika, ki Ownu ponuja brezpogojno ljubezen, a z enim pogojem: Owen mora prevzeti ime in identiteto svoje sestre Kristen. Srhljivo in vabljivo!

Unconditional is a darkly humorous psycho-romance about 16-year old twins Owen and Kristen. They spend their days caring for their disabled mum Maureen. And along comes Liam – 20s, tough, charming, full velocity, genuinely cool. Liam takes Owen out drinking. They go back to Liam's flat where he, "just for a laugh", gets Owen to wear them. Liam isn't a monster, he's a romantic, offering unconditional love, on one condition: Owen takes his sister Kristen's name and identity.

četrtek, 28. 11.

18.00

Paket (*O pacote/The Package*)

mladinska drama, Brazilija, 2012, 18', dvd, ang. pod.

Scenarij in režija: Rafael Aizar

Glavne vloge: Jefferson Brito, Victor Monteiro, Priscila Gomes, Thaís Oliveira

Fotografija: Junior Malta

Montaža: Pablo Pinheiro

Zvok: Juliano Zoppi, Rafael Benvenuti

Glasba: Gustavo Vellutini

Produkcija: Klaxon Cultura Audiovisual

Brazilska dijaka odkrijeta medsebojno privlačnost, ki presega prijateljstvo. Toda eden je seropozitiven, kar bi lahko bila ovira.

Two Brazilian schoolboys form an instant attachment and soon realize that theirs is no ordinary friendship. If they want to be together, there's one irreversible thing they must address.

Razkriti v Vzhodnem Berlinu (*Out in Ost-Berlin/Out in East Berlin – Lesbians & Gays in the GDR*)

dokumentarni, Nemčija, 2013, 94', bluray, ang. pod.

Scenarij in režija: Jochen Hick, Andreas Strohfeldt

Nastopajo: Peter Bausdorf, Bettina Dziggel, Michael Eggert, Andreas Fux, Marinka Körzendörfer, Marina Krug

Fotografija: Jochen Hick, Thomas Zahn

Montaža: Thomas Keller

Zvok: Jörg Theil

Glasba: Stefan Kuschner, Matthias Köninger

Produkcija: Galeria Alaska Productions

V dokumentarcu srečamo včasih neverjetne osebne zgodbe lezbijk in gejev v Vzhodni Nemčiji, ki so do padca berlinskega zidu živel pod budnim očesom državne varnostne službe Stasi, ki je spremljala celo posteljne aktivnosti. Že leta 1968 so v Vzhodni Nemčiji sicer odpravili paragraf 175, po katerem je homoseksualnost veljala za kaznivo. Seveda pa geji in lezbijke niso bili družbeno sprejemljivi in nikakor niso mogli ubežati politični situaciji v Vzhodni Nemčiji, kjer se je budno opazovalo državljanke, se vohunilo, zelo omejeno pa je bilo zanje tudi potovanje v tujino.

Unlike in the Federal Republic, by 1968 homosexuality was already de-criminalised in the German Democratic Republic's penal code. But the 'workers' and farmers' state' did not exactly welcome its gay and lesbian citizens with open arms; their sexuality was taboo and they were often marginalised from public life. The generation of gay men and women who had seen the war and were now trying to live lives of inconspicuous normality felt threatened by younger homosexuals who came out and demanded spaces in which to express themselves.

Štoparka (A Caroneira/ The Bitchhiker)

komedija, Brazilija, 2012, 20', dvd, ang. pod.

Scenarij in režija: Otávio Chamorro, Tiago Vaz

Glavne vloge: Gleide Firmino, Lisbth Rios,
Jonathan Andrade

Fotografija: Érico Cazzarê

Montaža: Otavio Chamorro

Zvok: Victor Pennington

Produkcija: Caza Filmes

Nekje na umišljeni meji med Brazilijo in Ekvadorjem se vročekrvna Eleolaine odloči, da se bo maščevala. Kakopak brez latino drame ne bo šlo!

In a fabulous place, the fictional border between Brazil and Ecuador, a mysterious woman is seeking revenge. To face her arch-rival, Eleolaine will go down on crime and passion for justice.

20 laži, 4 starši in jajčece (20 leugens, 4 ouders en een scharrelei/20 Lies, 4 Parents and A Little Egg)

komedija, Nizozemska, 2013, 80', dvd,
ang. in slov. pod.

Scenarij: Rob Bloemkolk, Sophie van Winden

Režija: Hanro Smitsman

Glavne vloge: Nils Verkooijen,
Marcel Musters, Mark Ram, Anneke Blok

Fotografija: Joost Rietdijk

Montaža: Stanley Kolk

Zvok: Eddy de Cloes

Produkcija: Waterland Film

Življenje gejevskega para Sjorsa in Berta se obrne na glavo, ko se na vratih iznenada prikaže 15-letni Sjorsov sin Dylan, ki sta ga mama in njena partnerka zaradi vedenjskih težav in špricanja šole poslali k očetu na prevzgojo. Če se je Sjors komajda spomnil, da naj bi pred leti daroval spermo, pa njegov mož Bert zagotovo nikoli ni nič vedel o tem, da ima Sjors sina. Sin Dylan pa ne ve dobro, kako je sploh prišel na ta svet. Družinska komedija na račun skrivnosti, polresnic in odrinjene preteklosti.

Sjors and Bert, a gay male couple, are unexpectedly introduced to the 15 year-old adolescent Dylan. Dylan was the product of a sperm donation that Sjors had forgotten he had ever made. But after his eviction by his mother and girlfriend, the boy has turned up on Sjors and Bert's doorstep, and the lives of everybody will be changed forever. A film about spirited teenagers and immature parents and their shortcomings.

četrtek, 28. 11.
22.00

Yoshiko in Yuriko (Yuriko, dasuvidânya)

drama, Japonska, 2011, 103', digibeta,
ang. in slov. pod.

Scenarij: Yamazaki Kuninori

Režija: Sachi Hamano

Glavne vloge: Nahana, Hitomitoi, Ren Osugi

Fotografija: Oyamada Katuharu

Montaža: Kaneko Naoki

Zvok: Fukuda Jin

Glasba: Yoshioka Shigemi

Produkcija: Tantansha Co.

V 20-ih letih 20. stoletja sta se spoznali urednica Yoshiko, ki je bila razkrita lezbijka, in mlada, nadarjena pisateljica Yuriko Miyamoto, ki je bila poročena s starejšim moškim, ki ga je spoznala v New Yorku. Če je bila Yoshiko znana kot »samuraj v krilu«, se Yuriko ni mogla tako zlahka odločiti za lezbično pot. Njuno razmerje je bilo silovito, polno razglabljanj o tem, ali sta prijateljici ali ljubimki, hkrati pa intelektualno plodno, saj sta se poleg literature med drugim navduševali tudi nad komunizmom. Resnična zgodba temelji tudi na poglobljenem intervjuju z Yoshiko Yuasa, ki ga je objavila Hitomi Sawabe v knjigi *Yuriko, Dasuvida-niya*.

In 1924 Yoshiko worked as an editor for a magazine, and Yuriko was a popular grassroots writer. Yoshiko and Yuriko were instantly drawn to each other. But Yoshiko was a woman who openly said »I love women like men do«. They soon established passionate relationship and intensely explored their connection to determine if it was love or friendship, thus deepening their mutual love and affection. This movie is portraying an emotional drama of love and hate, both heterosexual and lesbian.

petek, 29. 11.
18.00

Prevzet (It's Consuming Me)

drama/glasbeni, Nemčija, 2012, 3', dvd

Režija in produkcija: Kai Stänicke

Glavne vloge: Volkmar Welzel,

Alberto Venceslau, Patrick Sonberger

Zvok in glasba: Florian Tuppe

Ne morem naprej, čeprav si želim. Misel nate me prevzema. Izgubljam stik z realnostjo.

I can't move on. I wish I could. But I'm caught in the thought of what could have been, losing my grip on reality.

Gay Goth Scene

drama/glasbeni, Nemčija, 2013, 5', dvd

Režija, produkcija: Kai Stänicke

Glavni vlogi: Justus Kammerer, Felix Wagner

Glasba: The Hidden Cameras

Za mladega gotičarja je vsak dan v šoli, med homofobičnimi sošolci in sošolkami ter učiteljicami, ki si zatiskajo oči, muka. Nekega dne ima nadlegovanja preprosto dovolj.

For a young gothic boy school is a living hell. He decides to put an end to it. Gay Goth Scene is a mixture of short film & music video, that deals with a worldwide social disease: bullying.

Po projekciji

pogovor z

režiserko Sachi

Hamano in

s scenaristom

Yamazakijem

Kuninorijem!

petek, 29. 11.
20.00

Valentine Road

dokumentarni, ZDA, 2013, 88', bluray,
slov. pod.

Režija: Marta Cunningham

Fotografija: Arlene Nelson

Montaža: Tchavadar Georgiev, Yana Gorskaya

Glasba: Michael Orendy

Produkcija: BMP Films, Eddie Schmidt
Productions

Februarja 2008 je 14-letni Brandon McInerney med vajami v šolskem računalniškem laboratoriju ustrelil 15-letnega Lawrenceja »Larryja« Kinga, razkritega geja. Larry je naslednjega dne, na valentinovo, podlegel ranam. Dokumentarec razkriva, kaj vse je botrovalo krutemu umoru iz sovraštva v kalifornijskem delavskem mestu Oxnard, in kakšne so bile posledice tako za šolo kakor za širše družbeno okolje.

In February 2008, a classroom shooting shattered the coastal, working-class town of Oxnard, California. As the community reeled and the national media descended, a 15-year-old lay dead and his 14-year-old attacker awaited trial for murder. Was this a hate crime, retaliation for unwanted playground flirting or something more complex?

Več nagrad

za najboljši

dokumentarni

film!

Tsuyako

drama, Japonska, 2011, 20', dvd, ang. pod.

Scenarij: Mitsuyo Miyazaki, Christina
Hammonds-Reed

Režija: Mitsuyo Miyazaki

Glavne vloge: Sachiko Katsumata,

Miho Fujima, Shinji Ozeki,

Sonoe Mizoguchi, Sora Urata

Fotografija: Salvador Lleo De La Fe

Zvok: Kevin Senzaki

Produkcija: Mitsuyo Miyazaki, Jacob Halajian,
Tomoya Suzuki

Tsuyako, delavka v tovarni, se mora nekega dne odločiti: ali bo ostala z možem in otrokom, ujeta v tesno vaško okolje, ali pa svobodneje zaživela v mestu.

In postwar Japan, Tsuyako, a factory worker and mother, must decide between duty and love, her family and her freedom.

petek, 29. 11.
22.00

Dve mami (Zwei Mütter/ Two Mothers)

igrani dokumentarni, Nemčija, 2013, 79',
bluray, ang. in slov. pod.

Scenarij in režija: Anne Zohra Berrached
Glavne vloge: Karina Plachetka, Sabine Wolf
Fotografija: Friede Clausz
Montaža: Denys Darahan
Zvok: Oscar Stiebitz, Tobias Scherer,
Frederik Pfeiffer
Glasba: Jasmin Reuter
Produkcija: Filmakademie Baden-
Württemberg

Poročeni lezbični par Katja (43) in Isabella (37) si zaželi otroka brez osebne sodelovanja tretje osebe, kar pa v Nemčiji, kjer praktično ne nudijo legalne pomoči lezbičnim parom, nikakor ni preprosto. Neuspešni poskusi legalne oploditve ju stanejo veliko živcev in denarja. Vztrajno iščeta alternativne poti do materinstva, tudi preko oglasov, a potencialni donatorji so pogosto le navidezni »dobrotniki«, saj velikokrat postavljajo nesprejemljive pogoje za lezbični materi. Film prikaže, kako bi se lahko njuna želja po materinstvu sprevrgla v dolgotrajno kalvarijo.

Katja and Isabella decide to have a child. However, like many lesbian couples they soon discover that this is much more difficult than they first imagined. Citing legal reasons, most of the sperm banks and fertility clinics refuse to treat them. Fortunately, they are able to find one doctor willing to help – for a large sum ... This fictional story is a part experiment and a part salutary tale.

Po projekciji

pogovor z

režiserjem

Marcelom

Gislerjem

in glavno

igralko Sybille

Brunner!

Šest nominacij

za nagrado

Quartz Swiss

Film Prize

in nagrada

Sibylle Brunner

za najboljšo

igralko!

Rosie

drama, Švica, 2012, 106', digibeta,
ang. in slov. pod.

Scenarij: Marcel Gisler, Rudolf Nadler
Režija: Marcel Gisler
Glavne vloge: Sibylle Brunner, Fabian Krüger,
Sebastian Ledesma, Judith Hofmann
Fotografija: Sophie Maintigneux
Montaža: Bettina Böhler
Zvok: Reto Stamm
Glasba: Joseph Gershenson
Produkcija: Susann Rüdinger – Cobra Film
AG, Schweizer Radio und Fernsehen

Uspešni gejevski pisatelj Lorenz Meran (40), ki ima trenutno pisateljsko blokado, se začasno iz Berlina vrne v ruralno vzhodno Švico, ker je njegova mama Rosie po padcu pristala v bolnišnici. Poleg maminega popivanja in trmoglavosti, saj noče v oskrbovani dom, prav tako pa si ne pusti pomagati doma, se mora soočiti še z nerazrešeno preteklostjo pokojnega očeta, zato skoraj spregleda, koliko pomeni mladeniču, ki ga je pred kratkim spoznal v lokalni diskoteki. Pretresljiva družinska drama in grenko-sladka komedija v švicarski nemščini!

Lorenz Meran (40), a successful, gay author suffering from acute writer's block, has to leave Berlin and return to east Switzerland when his elderly mother Rosie ends up in hospital after a fall. He finds himself stuck in the backwater of Altstätten, his small hometown, faced with the fact that fun-loving Rosie refuses to accept any help or go into a care home. Caught up in the chaos of Rosie's battle to preserve her independence and sense of dignity, family feuds and long-kept secrets, Lorenz almost fails to notice that love has come knocking on his door.

Foto: Björn Altmann

sobota, 30. 11.
18.00

**Ko sem bila jaz
smrkavec, sem bila
smrklja** (Ja kada sam bila
klinac, bila sam klinka/
*When I Was a Boy, I Was a
Girl*)

dokumentarni, Srbija, 30', ang. pod.

Režija in fotografija: Ivana Todorović

Besedilo: Olga Dimitrijević, Goca

Montaža: Jelena Maksimović

Zvok: Danijel Milošević

Glasba: Draško Adžić

Produkcija: Akademski Filmski Centar,
Dom Kulture Studentski Grad

Transspolna Goca živi v Beogradu, mestu, ki ni strpno do glbt-populacije. Preživlja se s prostitucijo, ljubi težavnega fanta in skrbi za mladoletno nečakinjo. O svojem življenju pa pogumno spregovori v kabarejski predstavi.

Goca is a transvestite in Belgrade, the capital city of a country where organizing or participating in a gay pride parade is forbidden or at least very dangerous. She is raising a daughter who is actually her niece.

V sedmih nebesih
(*7ème ciel*)

igrani, Francija, 2013, 39', ang. pod.

Scenarij in režija: Guillaume Fforest

Glavne vloge: Rédouane Behache,
Ralph Amoussou, Djena Tsimba, Baya Belal,
Husky Kihal

Fotografija: David Chizallet

Zvok: Stéphane Isidore in Samuel Lévy-
Micolini

Glasba: Zeina Mokaiesh, Alexandre Wallon

Montaža: Yannick Grassi

Produkcija: R!Stone Productions

Erotično nabit film o mladem prestopniku Sofianu, ki skuša biti tak kot drugi v mačistični klapi, obenem pa se skrivoma predaja moški ljubezni.

Sofiane lives in a high-rise block at the edges of Paris. A violent young man, he tries to be like his gang of friends. However, Sofiane is attracted to guys. Through his contradictions, he embodies the confusion of today's idle young people who have lost their bearings and live withdrawn into themselves.

Več nagrad

za najboljši

dokumentarni

film!

SPOMIN NA VOJKA DULETIČA:

Tovariši

igrani, Jugoslavija, 1964, 30', dvd

Scenarij, režija in montaža: Vojko Duletič

Fotografija: Viki Pogačar

Zvok: Herman Kokove

Montaža zvoka: Marička Pirkmajer

Glasba: Antonin Dvořák

Produkcija: Filmservis - Ljubljana

Kratka mojstrovina Vojka Duletiča obravnava problem vključevanja mladih ljudi v delovne kolektive na primeru gojencev industrijske rudarske šole v Velenju. Režiser je v nekem intervjuju povedal, kako ga je film splošne zanimal kot sredstvo kritičnega opredeljevanja do sodobne družbe. Seveda pa ne gre spregledati njegovega homoerotičnega pogleda.

Tovariši (Comrades) is an early short film by one of the giants of Slovenia's film history, Vojko Duletič. It combines socialist and homoerotic aesthetics through images of young coalminers.

sobota, 30. 11.
20.00

Med dekleti – ni bojazni *(Entre filles, je ne risque rien)*

Francija, 6', 2013, dvd

Režija: Emilie Juvet

Poučen spot o varnejši spolnosti med dekleti.

Hung!

Francija, 6', dvd

Režija: Emilie Juvet

Duhovita parodija na Madonnin videoklip *Hung Up*.

Let's do Hung! without Madonna! Let's do the parody now!

Stenice (Feuerkäfer/ Firebugs)

drama, Nemčija, 2013, 8', dvd, ang. pod.

Scenarij, režija, montaža in produkcija:
Juliane A. Ahrens, Béatrice Huber, Simon Weber

Glavne vloge: Magdalena Pulz, Luise Aschenbrenner

Fotografija: Bernd Effenberger
Zvok: Gerhard Auer

Vanessa, 16-letna srednješolka, si mora pred poukom telovadbe deliti oblačilnico s homofobičnimi sošolkami. Bo tokrat le katera stopila na njeno stran?

Vanessa (16) will have to go to the changing room with other, lesbophobic girls. Knowing she's not welcome there, she takes a deep breath and enters ...

Materni jezik (Lengua materna/Mother Tongue)

komedija, Argentina, 2010, 80', beta, ang. in slov. pod.

Scenarij in režija: Liliana Paolinelli

Glavne vloge: Claudia Lapacó, Virginia Innocenti, Claudia Cantero, Mara Santucho

Fotografija: Guido Filippi

Montaža: Lorena Moriconi

Zvok: Leandro de Loredó

Glasba: Juan Bouscayrol

Produkcija: Instituto Nacional de Cine y Artes Audiovisuales (INCAA), Mandrágora Producciones y Magnética

Estela končno izve, da je njena 40-letna hči Ruth lezbijka, njena »prijateljica« pa je v resnici že 14 let njena partnerka. Po začetnem pretresu si Estela želi razumeti, kakšen je pravzaprav lezbični svet, zato pa mora vanj vstopiti. Ruth, ki ima težavno obdobje v svojem razmerju, mamina radovednost ne le zmoti, ampak jo doživlja kot vdor. Toda Estela je že odločena, da bo skupaj s prijateljico raziskala lezbično sceno in nočno življenje, kar pripelje do številnih komičnih zapletov.

Estela learns that her daughter Ruth, of around 40 years old, is a lesbian, and that the »friend« that has been living with her during the last 14 years is in fact her girlfriend. After overcoming the shock, Estela tries to understand the rules of an unknown world, getting into it. Meanwhile Ruth, who is going through a difficult moment in her relationship, feels her mother's curiosity as an intrusion.

sobota, 30. 11.
22.00

četrtek, 21. 11.
20.00

OFF – ŠKUC Kulturni center Q (Tiffany),
Metelkova, Ljubljana

Vrata ostajajo odprta (Vrata ostaju otvorena/The Doors Remain Open)

drama, Jugoslavija, 1959, 100', 35mm, srh.

Scenarij: Vladimir Paskaljević

Režija: František Čap

Glavne vloge: Rade Vergović, Teodora Arsenović, Milena Dravić, Dušan Janičijević

Fotografija: Janez Kališnik

Montaža: Manja Fuks

Glasba: Borut Lesjak

Produkcija: Bosna film

Vojna sirota Rade, ki je otrok padlih borcev in begunec iz zapora, se privaja na družino, ki je preko časopisa iskala izgubljenega vnuka Petra. Rade, ki se je predstavil za njihovega lažnega vnuka, po dobroti nove družine odstopi od namere, da bi jih okradel, in vse prizna. Film je kljub ovacijam občinstva na puljskem festivalu leta 1959 dobesedno razburil kritike, z njim pa je František Čap lansiral takrat 17-letno Mileno Dravić, ki je kasneje postala legenda jugoslovanskega filma.

In his most personal film, František Čap focuses his eye and admiration on the protagonist, Rade, whose puzzling personality is only matched by his elusive sexual identity. In 1959 the film's lasciviousness and nudity outraged critics but thrilled audiences.

! **Gosta: legenda**

jugoslovanskega

filma Milena

Dravić in filmski

kritik Nebojša

Jovanović.

Razglasitev

festivalskih

nagrad!

Moja pošast in jaz (Jeanette Winterson – My Monster and Me)

dokumentarni, VB, 2012, 75', dvd, ang.

Režija: Roger Parsons

Fotografija: Neil Harvey

Montaža: Colin Minchin

Zvok: Tim Watts

Produkcija: BBC 1

! Trideset let po izidu uspešnega knjižnega prvenca, romana *Pomaranče niso edini sad*, pisateljica Jeanette Winterson spregovori o svoji posvojitvi, versko obsedeni materi, lezbični ljubezni in o svojem boju za povrnitev duševne stabilnosti. Potem ko je postala uspešna pisateljica, se je spopadla z demoni svoje družinske preteklosti – z »gospo Winterson«, ki jo je posvojila, in z iskanjem biološke družine, o kateri dolgo ni vedela ničesar. Slednjič ugotavlja, da je njena mama Winterson, ki jo imenuje pošast – vendarle njena pošast.

Nearly 30 years after her triumphant debut novel, Oranges are Not the Only Fruit, Jeanette Winterson returns with Alan Yentob to the scenes of her extraordinary childhood in Lancashire. She was adopted and brought up to be a missionary by the larger-than-life Mrs Winterson. But Jeanette followed a different path: she found literature, fell in love with a girl, and escaped to university.

! **Predstavljen**

bo prevod

pisateljčine

avtobiografije

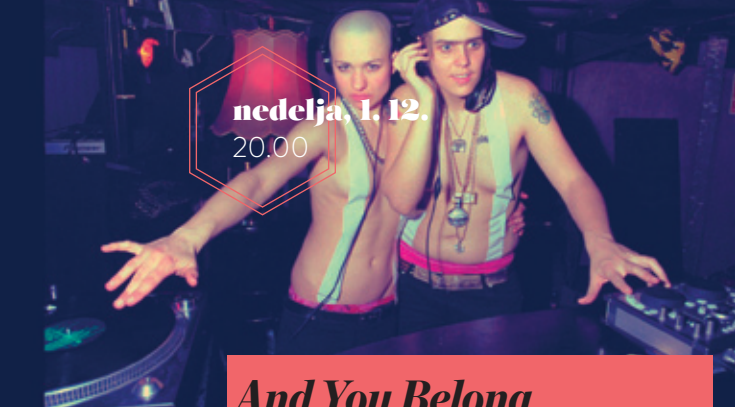
Zakaj bi

bila srečna,

če si lahko

normalna?

nedelja, 1. 12.
20.00

And You Belong

dokumentarni, Nemčija, 2013, 85', dvd, ang.

Režija, fotografija in montaža: Julia Ostertag
Nastopajo: Cindy Wonderful in Sarah Adorable, BadKat, Mz Sunday Luv, Nicky Click, Joey Casio, Nuclera Family, Ena Lind, Heidi Mortenson
Zvok: Spok
Produkcija: Julia Ostertag, Jürgen Brüning Filmproduktion

Julia Ostertag je s kamero štiri leta spremljala dogajanje na queerovski glasbeni sceni, ki jo je sprožil zlasti Scream Club, electro hiphop prodornih glasbenic Cindy Wonderful in Sarah Adorable. Intimen, zabaven, vizualno bogat in vznemirljiv portret queerovskih glasbenic, ki tlakujejo radikalno pot za svoje naslednice in naslednike.

Scream Club's spark has been the bang that gets bigger since they started their two girl electro hiphop act in 2002. In And You Belong acclaimed director of Gender X, Saila and Noise & Resistance Julia Ostertag, delivers a visual and musical rocket ride through the queer music underground that tells you the tale and makes you shake your booty.

nedelja, 1. 12.
22.00

Jaz sem Divine (I am Divine)

dokumentarni, ZDA, 2013, 90', dvd, ang.

Režija: Jeffrey Schwarz
Nastopajo: John Waters, Ricki Lake, Tab Hunter, Mink Stole, Divine (arhivski posnetki)
Fotografija: John Chater, John Davis, Dan DeJesus idr.
Montaža: Phillip J. Bartell
Glasba: Divine, Michael Cudahy aka The Millionaire
Produkcija: Automat Pictures, Making It Big

Filmski portret Harrisa Glenna Milsteada oziroma slavne preminule pevke Divine, ki ga predstavlja tako, kot si je sam vedno želel: kot resnega umetnika in igralca ter nepozabno zvezdo. Kako je odraščal debelušni in posebni mladenič Harris Glen in postal filmska muza režiserja Johna Watersa in mednarodna dreg ikona z nepozabnimi diskoidnimi komadi, kot sta »You Think You're A Man« ali »Shoot Your Shot«.

I am Divine is a definitive biographical portrait of Harris Glenn Milstead, a.k.a. Divine, and honors him in just the way he always craved — as a serious artist and immortal star. Divine's entire story is told, from his early days as a misfit youth in Baltimore through his rise to infamy as a cult superstar. Like the characters he portrayed in numerous films, Divine was the ultimate outsider.

**Jeanette Winterson
– My Monster and Me)**

Odlomek iz knjige:

Imela je lepe prsi. Vsa je bila lepa, z razkošnim, gostim trikotnikom črnih dlak v mednožju in temnimi dlakami na rokah in s črto od trebuha do sramnih dlak. Ko sva se zgodaj zjutraj zbudili, je rekla: »Ljubim te. Že zelo dolgo sem te ljubila.«

»Bilo me je preveč strah,« sem rekla.

»Naj te ne bo,« je rekla. »Ne več.«

In njena jasnost je bila kakor voda, hladna in globoka, in dalo se je videti skoznjo vse do dna. Nobene krivde. Nobene bojazni.

Svoji mami je povedala o naju in mama jo je opozorila, naj ne pove očetu in naj pazi, da ne bo izvedel.

Vzeli sva kolesi. Vozili sva se dvajset milj in se ljubili pod živo mejo. Janeyjina roka je bila vsa krvava. Spet sem dobila menstruacijo.

Drugega dne sva kolesarili do Blackpoola. Šla sem k svoji mami in jo vprašala, zakaj je to naredila. Zakaj me je zaklenila ven? Zakaj mi ni zaupala? Nisem je vprašala, zakaj me ni več marala. Ljubezen ni bila več beseda, ki bi jo midve še lahko uporabljali. To ni bilo enostavno da / ne. Ljubezen ni bila čustvo; bila je minsko polje med nama.

Pogledala je Janey. Pogledala je mene. Rekla je: »Ti nisi moja hči.«

To skoraj ni več štel. Tedaj je bilo prepozno za tovrstne izjave. Imela sem svoj lastni jezik in ta ni bil njen.

Z Janey sva bili srečni. Šli sva na kolidž. Videvali sva se vsak dan. Začela sem se učiti šofirati v zdelanem miniju na kosu nikogaršnje zemlje. Živela sem v svojem lastnem svetu knjig in ljubezni. Svet je bil živahen in nedotaknjen. Počutila sem se ponovno svobodno – mislim, da zato, ker sem bila ljubljena. Gospe Winterson sem nesla rože.

Ko sem se tistega večera vrnila, so bile rože v vazi na mizi. Pogledala sem jih ... Peclji so bili v vazi. Cvetove je odrezala in jih vrgla v neprižgani kamin. Kurivo je bilo pripravljeno in na črnem sloju premoga so bili beli cvetovi malih nageljnov.

Mama je v tišini sedela na stolu. Ničesar nisem rekla. Pogledala sem sobo, majhno in čedno, medeninaste leteče race na polici nad kaminom, medeninaste klešče za trenje

orehov v obliki krokodila, zraven budilke na isti polici, stojalo za obleke, ki smo ga lahko dvigali in spuščali nad ognjem, kredenco z našimi fotografijami. Tukaj sem živela. Rekla je: »To ni dobro. Vem, kaj si.«

»Mislim, da ne veš.«

»Dotikaš se je. Jo poljubljaš. Goli. Skupaj v postelji. Misliš, da ne vem, kaj počneš?«

Prav ... to je to ... nič prikrivanja tokrat. Nobenega drugega jaza. Nobenih skrivnosti.

»Mama ... Jaz ljubim Janey.«

»Torej si vsa na njej ... razgreti telesi, povsod roke ...«

»Ljubim jo.«

»Dala sem ti možnost. Vrnila si se k hudiču. Zato ti zdaj povem, ali odideš iz te hiše in se ne vrneš ali pa se nehaš videvati s tem dekletom. Povedala bom njeni mami.«

»Ve.«

»Kaj ve?«

»Njena mama ve. Ni taka kot ti.«

Gospa Winterson je dolgo molčala in potem je zajokala. »To je greh. Šla boš v pekel. Šibka telesa vse do pekla.«

Šla sem gor in začela pakirati svoje stvari. Nisem vedela, kaj bom naredila.

Ko sem prišla dol, je mama nepremično sedela in strmela v prazno.

»Potem pa grem ...,« sem rekla.

Ni odgovorila. Zapustila sem sobo. Šla sem naprej po ozki veži, kjer so bili plašči na obešalnikih. Ni kaj reči. Bila sem pri glavnih vratih. Slišala sem jo za seboj. Obrnila sem se.

»Jeanette, mi boš povedala, zakaj?«

»Kaj zakaj?«

»Veš, kaj zakaj ...«

Toda ne vem, kaj zakaj ... kaj sem ... zakaj ji ne morem ugoditi. Kaj hoče. Zakaj nisem to, kar ona hoče. Kaj hočem ali zakaj. Nekaj pa vem: »Ko sem z njo, sem srečna. Enostavno srečna.«

Pokimala je. Zdelo se mi je, da razume, in res sem pomislila, tisti hip, da si bo premislila, da se bova pogovorili, da bova na isti strani steklenega zidu. Čakala sem.

Rekla je: »Zakaj bi bila srečna, če si lahko normalna?«

MOJA POŠAST IN JAZ

QUEEROVSKI MOTIVI V FILMU

Vrata ostaju otvorena/Vrata ostajajo odprta

FRANTIŠKA ČAPA

Foto: arhiv Slovenske kinoteke

Retrospektiva jugoslovanskega filma 1955–1990 na zagrebškem Subversive Film Festivalu leta 2010 se je zaključila s filmom Františka Čapa *Vrata ostaju otvorena/Vrata ostajajo odprta* (1959). S komentarjem, da gre za remek delo, je selektor festivala Sergio Grmek Germani radikalno prevrednotil film, ki so ga jugoslovanski kritiki svojčas raztrgali, češ da je Čap s pretirano idealiziranim in osladnim prikazom ponudil lažno sliko družbe. Fantastična recepcija filma na šestem festivalu v puljski Areni – publika, ki na meji delirija trikrat na oder prikljuje režiserja in igralce, medtem ko ji Čap vrača naklonjenost s poljubi – je dodatno razplamtela kritike. V beograjski *Politiki* je Milutin Čolić z odmevnim prispevkom »Arena aplavdira Čapu!« opozoril, da je bila prav puljska evforija ključni dokaz, da so *Vrata* »sentimentalen pustolovski romančič«, Čap pa vešč manipulator nezahtevne in vodljive publike. »Češkemu bratcu« so v preteklosti očitali, da snema »olepšane melodramatične pravljice«, kot je recimo Dušan Makičević o(d)pisal njegovi mladinski komediji *Vesna* (1954) in *Ne čakaj na maj* (1957); a obtožba je bila tokrat mnogo

ostrejša, saj so *Vrata* prikazovala žgoče težave družbe, ki se, kot je opozarjala kritika, ne bi smele prikazovati na pravljičen način.

Vrata so film o Radetu, vojni siroti, ki je odrasla v odljudnega mladoletnega delinkventa. Sarajevska filmska hiša Bosna film se je ob odločitvi, da bo snemala po scenariju *Momci silaze s neba/Fantje sestopajo z neba* Vladimirja Paskaljevića, obrnila na Čapa zaradi izjemnega uspeha, ki so ga imele njegove komedije prav pri mladi publiki. Kot že v prej omenjenih filmih, se Čap tudi v novem vrne na stara pota – ne ponudi stvarne slike mladine, temveč mit o mladosti – in film ponovno napolni z mladimi ljudmi, od katerih ne pričakuje predhodnih izkušenj z igro, ampak potencial, da postanejo zvezde. Radeta je upodobil sedemnajstletnik iz mesta Titovo Užice Radimir Vergović, ki se po tej vlogi nikoli več ni vrnil k filmu in se je nadalje posvetil študiju slikarstva; istočasno pa je skozi *Vrata* v svet filma vstopila največja jugoslovanska ženska zvezda: Milena Dravić, Čapovo najlepše darilo jugoslovanski kinematografiji (sliki 1 in 2).

Bistvena razlika v primerjavi z zgodnejšimi Čapovimi uspešnicami se v *Vratih* kaže tako, da je fokus izrazito usmerjen na glavni moški lik. Takšna spolna privilegiranost je bila konvencija tako imenovanih moških žanrov – o čemur pričata tudi Čapova vojna drama *Trenutki odločitve* (1955) in triler *X 25 javlja* (1960), ni pa bila tipična za komedije in melodrame, v katerih glavni protagonist ni bil posameznik (ženski ali moški), temveč romantičen par, čigar ljubezen ogrožajo razne prepreke in izzivi. Logično, ljubezen bi na koncu triumfirala kot pokazatelj splošne družbene harmonije, pa so se zato melodrame končevale z objemi in poljubi na ozadju novozgrajenih železarn, kot v *Zenici* (1957, r. Miloš Stefanović, Jovan Živanović), in hidrocentral, kot v *Samo ljudi/Samo ljudje* (r. Branko Bauer). V splošnem so bile, pred »novim jugoslovanskim filmom« šestdesetih, mračne in tragične ljubezenske filmske zgodbe lahko umeščene edino v drugo svetovno vojno ali kako zgodnejšo zgodovinsko epoho. V petdesetih so celuloidne romance v socializmu poznale samo *happy end*.

Foto 1

Foto 2

Foto 3

Prav zaradi osredotočenosti na moškega protagonista *Vrata* ne samo da niso imela ljubezenskega *happy end*a, temveč niso imela niti ljubezenske zgodbe. Rade ima kot zviti socialni kameleon mnogo vlog, a nikoli ni ljubimec. Četudi je ves čas obkrožen z dekleti, ki so vse po vrsti začarane od njega (slika 3), nima nobene partnerke; flirta, a le zaradi kriminalnih nakan; ko dobi priložnost za romanco z lokalno lepoticco, se umakne; Marija (Dravić), ki bi po konvencijah žanra morala biti njegovo dekle, je prepričana, da je on njen brat, in vidi njun odnos v senci incesta; na koncu filma je Rade bolj osamljen, kot je bil na začetku. Ko, navsezadnje, v filmu prepolnem prelepih deklet in čednih mladencev (slika 4) ne pade niti en poljub, je to podobno slikovito, kot kot v zgodbi »Silver Blaze« Sherlock Holmes opazi, da pes, ki bi gledel na okoliščine moral zalajati – ni zalajal. Poljub, ki se v *Vratih* ni zgodil, nosi pomenljivost, s katero se je vredno poukvarjati.

Danes smo, z védenjem, da je bil Čap homoseksualec – koliko njegove publike je pravzaprav vedelo za ta podatek? – zaključili: Čap je Radeta oblikoval po svoji podobi, in to, da fant ne poljubi niti ene lepoticco, zagotovo pomeni, da je homoseksualec (vsaj za Čapa). No, rekel bi, da je to prenagljena in neprepričljiva interpretacija.

Čapove homoseksualne fantazije lahko razsvetlijo en vidik filma: ne-skrito fascinacijo nad adolescentsko moškostjo glavnega lika, igralca Vergovića. Jugoslovanski film je imel že prej svoje maskuline heroje, a pozornost, ki jo je Čap z direktorjem fotografije Janezom Kališnikom posvetil Vergoviću, je bila brez primere. Kališnikova kamera Vergovića ni snemala, temveč oboževala: z njegovega obraza je sevala lepota mladega moža, njegovo mišičasto telo pa je bilo brezskrbno razgaljeno (sliki 5 in 6). Že v prvem kadru se protagonist tušira s še enim mišičastim, privlačnim gojencem; četudi sta njuna naga torza prikazana le do pasu, silhuete moških, ki se tuširajo za njima, ne dopuščajo nikakršnega dvoma v to, da sta mladeniča popolnoma gola (slika

7). Tovrstna erupcija moške telesnosti se je zdela nekaterim kritikom obscena: »V poudarjanju junakove zdrave mladostne lepote nas pripelje režiser do naravnost mučnih prizorov« (*Slovenski poročevalec*, 6. II. 1959); »Poleg tega kaže Čap vse preveč ‚mesa‘ – tokrat v glavnem moškega – preveč vsiljivo in povsem po nepotrebnem, saj nam je glavni junak lahko simpatičen tudi tako, brez preočitnega poudarjanja njegove zgolj fizične privlačnosti« (*Tribuna*, 17. II. 1959). Brez dvoma je moralo to imeti subverziven efekt: s tem ko je razgalil svojega junaka izven ljubezenske zgodbe, je Čap ločil erotiko od romance. V primerjavi z izziva-joče robustnim Vergovićem je videti še Frane Trefalt iz *Vesne* in *Ne čakaj na maj* asekualno, *Vrata* pa so, in to celo brez ljubezenske zgodbe, zagotovo

Foto 4

Čapov najbolj erotičen jugoslovanski film. Ni dvoma, Čap je želel iz Vergovića narediti najbolj seksi jugoslovanskega pin upa.

V tej luči *Vrata* našo pozornost usmerjajo k Čapovim filmskim začetkom. Njegov debi *Ohnivé léto/Žgoče poletje* (1939) vsebuje mnoštvo motivov, ki se v tej ali oni različici vračajo v *Vratih*, zaradi česar bi lahko rekli, da je Paskaljevičev scenarij Čapu ponudil priložnost, da evocira svoje najzgodnejše filmske motive in fascinacije. Med njimi so prehod iz otroštva v mladost, najstnik, ki se vrača v dom družine, ki ga je davno zapustil, prizori narave, v katerih dominirajo reka

Foto 5

in njena slikovita obala in razgaljeni mladeniči, tu in tam v prizorih razposajene pristnosti. Za primer lahko navedem prizor, v katerem protagonista *Žgočega poletja* Julio in Petar stojita v reki, razgaljena do pasu; ta prizor

napoveduje prizor tuširanja v *Vratih*. V obeh filmih je prisoten tudi kader, v katerem drug ob drugem stojita starejša ženska in mladenič golega torza: to je esencialen čapovski kader, saj spaja dva glavna objekta režiserjeve ljubezni in želje, dobrohotno materinsko figuro in privlačnega mladega moškega (slika 8). Kot nostalgичen pogled v lastno mladost in takratne obsesije so *Vrata* nesporno Čapov najbolj osebni jugoslovanski film.

Kljub temu nič od prej omenjenega ne pomeni, da so seksualni profili Čapovih mladeničev identični njegovemu lastnemu ali da Čap pridaja homoseksualnosti izključno pozitivno konotacijo. *X 25* javlja to ilustrira na nepričakovan način. Izstopajoči negativci so v tem filmu kodirani kot stereotipi homoseksualcev: glavni nacistični vohun je »tetkast« možak srednjih let, njegova najbližja sodelavka, vizualno kodirana kot nizka, možgata ženska, pa je pravzaprav tipska »dyke«, ki se pogosto postavi za lezbistvo kot tako. Kako torej tolmačiti to, da se je Čap, tudi sam homoseksualec, odločil oblikovati negativce prav s karikaturami, ki bi jih lahko označili za

Foto 6

Foto 7

homofobične? Ali to pomeni, da je Čap – da posežemo po še enem stereotipu – ponotranjil homofobijo, ki je vladala okoli njega, in je iz tega razloga začel sovražiti lastno seksualnost?

Ta in podobna vprašanja pomenijo, da je homoseksualnost stabilna in zaokrožena kategorija: ali jo sprejmate ali zavračate »v celoti« (potemtakem ste homofob). No, seksualnost je v splošnem razmeroma kaotična, izmikajoča se stvar, ki nikoli »ni vsa«. Karikature v *X 25 javlja* ne pomenijo Čapovega prezira do homoseksualnosti kot take (vključujoč tudi lastno homoseksualnost), temveč ogorčenost nad določeno manifestacijo homoseksualnosti: nad pretirano vidno, vpadljivo identiteto, ki okosteni v stereotip. Ni slučaj, da agenta »teto« in »lezbijko« razkrije nekdo, ki je utelešenje nedoločene, neulovljive identitete: fant Mirko, ki so ga nacisti zaposlili kot svojega vohuna, ne vedoč, da je on pravzaprav partizanski obveščevalec (igra ga Dušan Janićijević, ki v *Vratih* upodobi vodjo Radetove bande). Mirko je torej v tem pogledu podoben Radetu: oba žonglirata z nekaj identitetami, ki jima omogočajo, da ostaneta izmuzljiva, nevezana na eno nespremenljivo identiteto. Moje tolmačenje *Vrat*, a tudi Čapove queerovske politike na splošno, bi šlo prav v tej smeri: tisto, kar Čapa zanima, ni dihotomija homoseksualno *versus* heteroseksualno, temveč fiksirano/vidno *versus* nestabilno/nevidno.

V svojih analizah queerovskega stereotipa je Richard Dyer pisal o stereotipu »žalostnega gejevskega mlade-

Foto 8

niča«, ki je »posebej močno zaznamovan v smislu tranzicije, ne samo zaradi starosti, temveč tudi zaradi koncepta gibanja med običajnimi in queerovski svetovi, venomer ujet v trenutku raziskovanja in odkrivanja« (Dyer 2002: 131). Medtem ko je, na primer, seksualnost starejše »tette« pretirano vidna, je otožen fant gej »hkrati razpoznaven in nerazpoznaven zaradi izgleda« (Dyer 202: 131), kar je pravzaprav odlika Mirka in Radeta. No, po Dyerju je ključna odlika »žalostnega gejevskega mladeniča« to, da on bralce prepričuje, da situacija, v kateri so vse opcije odprte, v kateri spolna identiteta ni nespremenljiva, ne bo dolgo trajala: »Ni potrebno, da spremenljivost seksualne želje in identitete, njene neposlušne vznemirjenosti, teži družbeni red, saj je le v službi mladosti, ko so stvari, jasno, še negotove in dosegljive.« (Dyer 2002: 132)

V mojem branju Čapov svet temelji na nasprotni fantaziji, v kateri seksualna nedoločenost – *queerness* – vztraja v utopiji večne, mitske mladosti. Tako tudi zaključek *Vrat* odpira vrata branju, v katerem Rade ohranja svojo seksualnost v njeni »neposlušni vzne-

mirjenosti«. Večpomenskost naslova filma je v tem smislu vredna delfske prerokbe. Ko dobrodušna babica ob koncu filma Radetu reče, da »vrata zanj ostajajo odprta«, se na prvi mah zdi, da ga nagovarja k poboljšanju in doprinosu družbeni skladnosti. No, »vrata, ki ostajajo odprta«, prav tako konotirajo beg od družbene norme, odpiranje ali izhod iz predpisanih okvirjev, ki, logično, vključujejo tako heteronormativno matrico, družino in dom kot pregovorno »osnovno celico družbe«, z jasno razdeljenimi spolnimi in seksualnimi vlogami. Žalostni Rade pušča vse to za sabo, ohranjajoč svojo identiteto onkraj družbeno predpisane vidnosti, stabilnosti in gotovosti. Seksualnost, če povzamem, ostaja odprta.

Nebojša Jovanović
Prevedla Maja Šučur

Marcel Gisler

Pogovor z Marcelom Gislerjem, režiserjem filma

ROSIE

Kako ste dobili zamisel za svoj film *Rosie*? Je bil morda navdih iz resničnega življenja?

Film je navdihnila moja mama, ki je umrla pred desetimi leti. Bila je točno taka kot Rosie. Tudi drugi liki, zgodba in celo prizorišče so bolj ali manj avtobiografski. Dovolil pa sem si nekaj pripovedne svobode.

Če bi morali film opisati z enim stavkom, kaj bi rekli?

Ne moreš ubežati družinskim vezem, četudi misliš, da si se jih že zdavnaj znebil.

***Rosie* niti ni tipičen gejevski film, čeprav je glavni junak gejevski pisatelj. Veliko bolj se ukvarja z njegovimi odnosi z mamo, s preminulim očetom in sestro. Kaj sta osrednja tema ali odnos v filmu?**

Film govori o tem, kako te tvoje družinsko ozadje zaznamuje. In o tem, kako so osebne družinske legende, ki si jih vsak konstruira zase, pogosto zasnovane na napačnih predpostavkah.

***Rosie* se dogaja na švicarskem podeželju. Je to prostor za gejevsko ali lezbično življenje?**

Lahko bi bil. Odvisno je od tega, kako samozavestna sta gej ali lezbijka, ki zahtevata svoj prostor sredi rural-

ne družbe, ne da bi zdrsnila v vlogo obstranca ali žrtve. Večina lezbijk in gejev ni pripravljenih za tovrstni boj in raje zbežijo v velika mesta, kjer je življenje lažje.

Kaj je bil največji izziv za vas, ko ste snemali film?

Da sem ga moral posneti v 25-ih dneh. V Švici so filmi kronično šibko financirani, čeprav je to ena najbogatijših držav na svetu.

Kako ste izbrali igralke in igralce – in to zelo dobre – za film?

Izziv je bil najti švicarske igralke in igralce, ki govorijo švicarsko nemščino. Nemški igralci namreč niso sposobni govoriti tega dialekta. Populacija, ki govori švicarsko nemščino, šteje okoli pet milijonov. Večinoma so bančniki, ne igralci. Toda našel sem jih po gledališčih v Nemčiji in Avstriji. Nekateri najboljši švicarski igralci in igralke delajo v tujini. Sibylle Brunner, ki igra mamo Rosie, še nikoli ni imela glavnih vlog v filmu. Režiserji in TV-uredniki radi izbirajo vedno iste obraze, da bi se izognili tveganju z novimi. Tudi Sebastian Ledsma, ki igra Maria, ni poklicni igralec in nikoli ni igral v filmu. Spoznal sem ga na večerji pri prijatelju.

Kako je bil film sprejet v Švici in drugje? Nam lahko poveste, kaj posebnega ali zabavnega se je zgodilo na projekcijah?

V Švici je film uspešnica. V kinodvoranah je bil predvajan štirinajst tednov. Tudi na festivalih je bil zelo dobro sprejet. Celo v Moskvi. Samo pravoslavni ljudje imajo težave z gejevskimi prizori. Presenetljivo pa je, da sta bila starejšim ljudem všeč tako film kot igralka Sibylle Brunner. Rekli so, da je Rosie takšna kot ruska babuška.

In še zadnje, običajno vprašanje – vaš naslednji projekt?

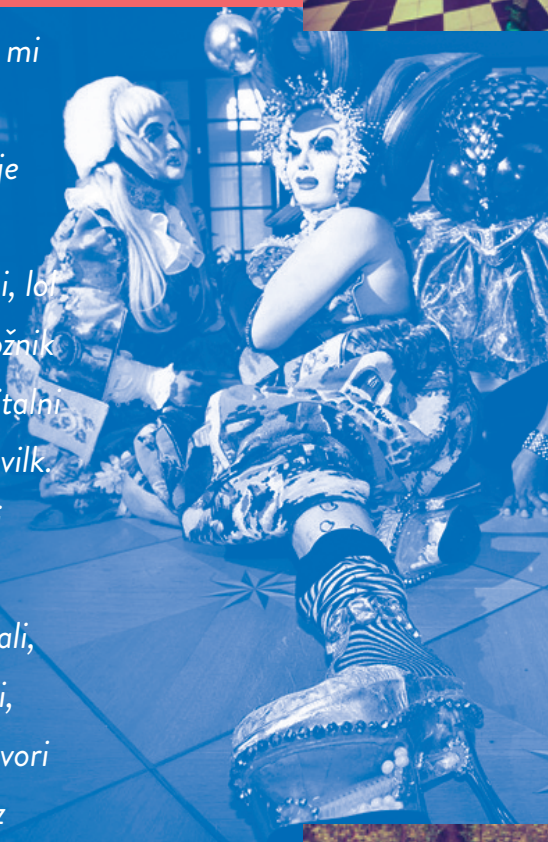
Trenutno montiram dokumentarec, ki sem ga posnel letos. To je družinska zgodba in glavni lik je bil pred leti poznan v Švici kot glasbenik, pisec in vrhunski maneken. Zdaj trpi zaradi anksiozne motnje. Film ima naslov »Electroboy«. Naslednje leto bom posnel nov film. To bo zgodba o dveh profesionalnih igralcih nogometa, ki se zaljubita.

Suzana Tratnik

Antoine (Cybercissy): »V trenutku, ko me je obsla norost in sem povsem

zapadel v psihozo, so se mi prikazovali zgolj simboli in številke, in potem se je izrisalo 101, ENA NIČ ENA, luknja in dve nogi, lot (laughing out loud), krožnik z vilicami in nožem, digitalni sistem je iz teh dveh številke ENA NIČ ENA. Nekaj govori o našem času, v katerem smo zdaj obtičali, kaj je dovoljeno in kaj ni, kaj je vroče in kaj ni, govori nekaj o tu in zdaj. Igra z življenjem, igra s smrtjo, groteskno, lepo, o rojstvu, o smrti, in o vsem med njima. ENA NIČ ENA.«

ENA NIČ ENA

Režiser Tim Lienhard:

»Vedno sem imel rad ekscentrične ljudi, ker imajo pogum, da so drugačni, ker nekaj tvegajo in ker znova izumljajo sami sebe.

Prav to delata Antoine in Murad. Zato ju imam rad, vse od prvega trenutka, ko sem ju pred dvanajstimi leti prvič videl v nočnem klubu.

Marca lani smo se odločili posneti ta film. Pol leta sem oba spremljal po mednarodnih nastopih ... začel sem ju klicati 'moji cyber zvezdi'. A težko bi rekel, da smo snemanje jemali kot delo, tako zelo nam je bilo všeč in tako smo se pri tem zabavali.

Vsi trije smo tvorili dober tim: še vedno ga. Seveda so film omogočili tudi vsi zelo motivirani prijatelji in sodelavci v ekipi.

Onadva sta na isti dolžini. Kar pride od navdušenja nad preobrazbo in samodoločitvijo. Nekakšna bleščeča oblika samospoštovanja in skrbi zase. Vsi vemo, da premoremo dosti več možnosti, kot da le igramo določeno vlogo, ki nam jo narekuje družba.

Hoteli bi se razviti in zrasti v mitična bitja, hkrati pa bi znova in znova ustvarjali sami sebe, da ne bi bili nikoli predvidljivi, pač pa bi vedno presenečali.

In naši junaki počnejo ravno to. Antoine in Murad sta moja junaka. Zakaj se da pa razbrati iz filma ...«

Več kot prijateljstvo:

YOSHIKO IN YURIKO IN TSUYAKO

Poskusi rekonstrukcije lezbične zgodovine so v najboljšem primeru mreže intimnih motivov in družbene nuje, ki se pletejo med živimi in mrtvimi ter skozi prostor in čas vlečejo virtualne vezi med fragmenti zamočlane/skrite/izkrivljene zgodovine. Iz uradnega zgodovinskega so lezbijke izgini- le, prvič kot ženske in drugič, ker so bile vedno dojete kot deviantne zaradi svoje seksualnosti. Dva filma, ki ju vrtimo na letošnjem festivalu, *Yoshiko in Yuriko* ter kratki film *Tsuyako*, potegneta vezi med živimi in mrtvimi skozi pripoved o zamočlanih ljubeznih.

Film *Yoshiko in Yuriko* povezuje tri različne ženske v različnih obdobjih skozi čas turbulentnih sprememb za ženske in njihove želje na Japonskem. Začnimo z režiserko Sachi Hamano, danes 65-letno gospo, ki je v svoji kari- eri posnela več kot 300 filmov. Sachiko Hamano se je po srednji šoli preselila v Tokio, tam študirala fotografijo in poskušala postati režiserka. V 60-ih letih je bilo tovrstno poskušanje pol- no neizbežnih zavrnitev fantovskega kluba, ženske niso mogle biti režiser- ke, zaradi nuje pa so lahko bile igralke. Tako je Sachiko šla v edino branžo, ki ji je omogočala delo režiserke – mehko

Sachi Hamano

pornografijo, del širšega vala filmov imenovanih roza film ali *pinku eiga*, populariziranih v 60-ih, ki so vključevali vse od seksploatacije do romantičnih filmov z nemalo seksa – in odvrгла žensko končnico -ko iz svojega imena, kompromis, da ji ni bilo treba uporabljati moškega psevdonima.

Mali paradoks ali pač svojevrsten upor: režiserka, ki si je želela snema- ti filme iz ženske perspektive, torej ne o samurajih in gejšah, jakuzah in ženah, je skozi takrat še neodvisen, a zelo mačistično nasilen mehki porno dobila svojo priložnost za projekte, ki so bili prosekualni in feministični v svoji politiki. Svoj prvi film je nare-

dila že leta 1971, podnevi režirala, ponoči spala z nožem pod blazino zaradi nadlegovanja moškega dela filmske ekipe. Leta 1998 se je odločila, da posname prvi neroza film, ker je ugotovila, da je nihče ne jemlje resno, kljub opusu tri- stotih naslovov (leto prej je bila za največje japonsko režiserko pro- glašena Kinuyo Tanaka z opusom šestih filmov). *In Search of a Lost Writer: Wandering in the World of the Seventh Sense* o delu in življenju pisateljice Midori Osaki je njen prvi projekt odkrivanja izgubljenih, izbri- sanih ali spregledanih intelektual- k Japonske; *Yoshiko in Yuriko* je drugi. Hamano pa se ne ustavi zgolj pri izgubljenem delu žensk, ki jih prika- zuje, temveč gre dlje v tem, da njihove umetnosti ne loči od njihovih zaseb- nih izgub, njihovih strasti, ljubezni in seksa. Pri rekonstrukciji življenja Osa- ki gre za skorajda arheološko najdbo in ponovno pisanje njenega življenja: Hamano je poskušala pokazati pred- vsem to, da avtorica ni bila nesrečna in depresivna, kot je bilo splošno mnenje in pogost stereotip o samski umetnici, zasvojeni s protibolečinskimi table- tami, ki od svojih zgodnjih tridesetih let dalje ni napisala ničesar več, tem- več rekonstruira njeno pojmovanje

sedmega čuta, ki odpira potencialne alternativnega življenja, dela in ljubezni. Pri *Yoshiko in Yuriko* gre režiserka še dlje, ko prikaže ženski, ki nista bili marginalizirani figuri uradne zgodovine, prej obratno, in razkrije intimno ljubezensko zgodbo, njuno »ljubezen brez imena«, kot sta jo imenovali, ki je bila več desetletij pozabljena.

Yoshiko Yuasa je bila znana japonska prevajalka iz ruščine – prevajala je predvsem Čehova in Gorkega –, ki ni skrivala svojega nagnjenja do žensk. Med študijem se je zaljubila v feministično pisateljico Tamuro Toshiko (ki je kasneje sama zapustila svojega moža zaradi ljubimke in aktivistke za delavske pravice Etsu Suzuki, s katero sta živeli v Kanadi 15 let, vse dokler slednja ni nenadoma umrla). Pri 24-ih letih je živela z gejšo Sei Kitamura, po razpadli zvezi pa spoznala mlado, baje genialno pisateljico Yuriko Chujo.

Piše se leto 1924 in začne se filmska zgodba. Yoshiko, ki je takrat delala kot urednica nekega časopisa, in Yuriko, nesrečno poročeno s priznanim starejšim akademikom Arakijem Shigerom, seznani skupna prijateljica. Začne se večletno razmerje, v katerem obe raziskujeta svoj odnos in meje. Yoshiko je prepričana v svojo ljubezen do žensk, toda prevečkrat prizadeta, da bi zaupala; Yuriko je prepričana v konec svojega zakona in v strastno ljubezen do Yoshiko. Režiserka v filmu prikaže njuna japonska leta, razvoj odnosa od prijateljstva do ljubezenskega razmerja, ne tako srečen razplet pa le nakaže.

Yoshiko in Yuriko začneta živeti skupaj leto po tem, ko se spoznata, leta 1927 pa kot prvi tuji ženski gostji odideta za tri leta v Sovjetsko zvezo, kjer Yoshiko študira, Yuriko piše in kjer se spoprijateljita z režiserjem Sergejem Eisensteinom. Ko se vrneta na Japonsko, se njuno razmerje kmalu konča in Yuriko se poroči s Kenijem Miyamotom, literarnim kritikom in vodjo Japonske komunistične stranke. Med vojno sta bila zakonca preganjana in večkrat zaprta, po njej sta postala ikoni komunizma in mirovnega gibanja, lezbično razmerje Yoshiko in Yuriko, ki je umrla že leta 1951, pa je ostalo velika skrivnost. Yoshiko je skozi leta postajala priznana prevajalka in aktivistka zgodnejšega japonskega femini-

stičnega gibanja. O razmerju z Yuriko je molčala vse do intervjujev, ki jih je dala Hitomi Sawabe malo pred smrtjo, in iz katerih (poleg pisem in drugih dokumentov) je nastala knjiga *Yuriko, Dasuvida-niya*. Yoshiko je umrla skoraj tri desetletja za svojo ljubimko, leta 1990.

Na tej točki v časovno mrežo, razpeto med tremi ženskami, spet vstopi Sachi Hamano: ob prebiranju romana *Nobuko*, v katerem je Yuriko opisala srečanje med ženskama, in poslednjih intervjujev z Yoshiko je rekonstruirala veliko ljubezensko zgodbo, ki je bila zamolčana več kot pol stoletja in ki jo je sama lahko posnela šele 10 let kasneje, ob izdatnem financiranju prostovoljnih skupin, ki so si želele zgodbo dveh znanih žensk osvetliti v javnosti.

Tsuyako je film mlade japonske režiserke nove generacije žensk, ki delajo filme, Mitsuyo Miyazaki, in je precej bolj osebno. Režiserka je na deseto obletnico babičine smrti našla sliko, na kateri je babica sedela z neko drugo žensko. Samo pogled je tisti, ki je dal Mitsuyo misliti, da sta bili ženski zaljubljeni. Tako je naredila alternativno življenjsko zgodbo v poklon svoji babici: kaj je bilo za kuliso dogovorjenega zakona, njenega dela

v tovarni, njene vloge matere in žene, obveznosti in potlačenih želja? Daljša verzija filma nam pokaže okvir, v katerem se režiserka sreča z zdaj že staro žensko na sliki, ki ji nenazadnje pove vse o svoji ljubezni, podobno, kot je to storila Yoshiko. Zato, da zgodba ostane. Tako ni nenavadno, da je Sachi Hamano napisala knjigo *Ženske, delajte filme!*, v kateri že z naslovom pove vse. Povejte svojo zgodbo, da se ne izgubi. Le redkokdaj se zgodi, da to kdo naredi namesto vas.

Jasmina Šepetavc

UMOR IZ ČASTI?

12. februarja 2008 se je – kot že tolikokrat poprej – dogodil v eni izmed ameriških šol tragični, morilski eksces. Oxnard je mesto v južni Kaliforniji z okoli 200 000 prebivalci in prebivalkami, ki ga ljudje, razen strastni ljubitelji in ljubiteljice Cher, verjetno ne poznajo. Do leta 2008. Dogodek je namreč sprožil pravi medijski plaz, ki je segel tudi do zakotnih evropskih dolin. HBO-jev – večkrat nagrajeni dokumentarni film – *Valentine Road* prikazuje okoliščine in posledice umora najstnika Lawrenceja »Larryja« Kinga.

Kaj se je pravzaprav zgodilo? Larry, 15-letni učenec E. O. Green Junior High School, ni ustrejal spolnim in seksualnim – pa tudi rasnim in gotovo še kakšnim – normam okolja, v katerem je živel. Dan pred umorom si je – kot velevala tradicija – izbral svojega »valentina«, sošolca Brandona McInerneyja. Svojo naklonjenost mu je razodel pred gručo njegovih fantovskih prijateljev in užil fantovsko čast. Kršitev seksualne norme, torej.

Za nameček pa je Larry rad nosil oblačila, ki jih nekateri označujejo kot »ženska«. Visoke pete, oblekice in ličila. Kršitev spolne norme, torej.

Brandonova čast je bila omadeževana s trans/gejevsko ljubeznijo. Naslednji dan se je maščeval – z dvema

streloma v Larryjevo glavo.

Toliko na kratko. A dokumentarni

film – kar je njegova odlika – izstopa predvsem zaradi širokopoteznosti prikaza tega dogodka. Nanizane so številne izjave njegovih sošolcev in sošolk, prijateljev in prijateljic, učiteljic, policije, tožilke, branilke in branilca Brandona, Brandonove družine ... in prav zato odpira številna in zelo zapletena vprašanja. Kako soditi 14-letnemu fantu? Kot odraslemu ali kot otroku? Kako in koliko naj se upošteva njegovo problematično družinsko ozadje, prepojeno z drogami? Vse to so vprašanja, okoli katerih se je vrtil sodni postopek in prevladujoče medijsko poročanje. Kako so se znotraj tega umeščali posamezni akterji in akterke, ni težko ugotoviti: tožilka, ki je zahtevala, da Brandonu sodijo kot odraslemu, odvetnika Brandona, ki sta njegov primer prevzela *pro bono* in ga »naravnost obožujeta«, pa za milejšo, terapevtsko obravnavo v sistemu mladinskih sodišč. Kako se je postopek – po več kot treh letih – končal, boste videli v filmu.

»Verjamem v nebesa in v pekel. In prepričana sem, da Larry zares ni vedel, kakšne posledice bo imelo njegovo obnašanje. Brandona razumem, ker lahko vidim tudi sebe v takšni situaciji. Ne vem, če bi uporabila pištolo

– brca v rit bi zadostovala.« To je odziv neke starejše učiteljice na šoli, kamor je hodil Larry. Valjenje krivde na Larryja – dobrohotno (!) »razumevanje« ultimativne poteze, ki jo je potegnil Brandon.

Ko je v Oxnardu bil organiziran lgbt-shod v spomin in podporo umrlemu Larryju, se je taista učiteljica spraševala: »Kdo je orkestriral ta dogodek? Kdo ga je orkestriral?«

Bistveno manj, če sploh, pa se ji je zdelo problematično, denimo, da je Brandon odkrito simpatiziral z nacistično ideologijo. Kot je povedala Brandonovo dekle, »Bela rasa je v manjšini. Bela-bela, bela-bela – tako kot sem jaz.«

A Larry je imel na šoli tudi podporo. Utemeljena je bila najprej formalno: šola je bila zavezana k udeležanju načela nediskriminacije. Po drugi strani pa je Larry lahko našel varno zavetje tudi pri učiteljici, ki mu je poklonila svetlečo obleko svoje 13-letne hčerke. Ni trajalo dolgo, da je učiteljica izgubila službo ...

Valentine Road je dokumentarni film, ki izrisuje »dokončno rešitev« v glavah normativnega, deklarativno odprtega »zahodnega« sveta in razkrija okrutne obraze sovraštva.

Aleš Zobec

KMALU

– 30 let kasneje

Rudy Donatello – odlično ga odigra večkrat nagradjeni Alan Cumming – je talentirana, zajedljiva dragica, ki nastopa v enem izmed losangeških klubov, kamor nekega večera zaide tudi pravnik Paul Fliger (Garret Dillahunt). V sosednjem stanovanju, kjer živi Rudy, pa biva zanemarjen deček z downovim sindromom Marco. Ko mora njegova mama, odvisnica od drog, na odvajanje, želi za Marca poskrbeti Rudy. A ne bo tako enostavno. Naličen moški, dregica, pa že ne more biti primeren starš. Ali pač.

Zgodba se odvija v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja. Torej to ni zgodba današnjih dni? Ali gre za potujitev, za dokumentarni prikaz »krutih« starih časov – kot denimo pri nekdanjem fenomenu tukajšnjih aleksandrink? Morda. A sam se bolj zavzemam za drugo interpretacijo. Namreč: film res zbuja vtis možnosti,

da se gledalci in gledalke lahko distanciramo – po drugi strani pa vsakdo, ki se količkaj ozira po današnjosti, ne more zavrniti istosti sodobnosti. Krivice, postavljene v preteklost, so tako krivice današnjega časa. Si predstavljate kakšen kraval (pod krinko »največje koristi za otroka«) bi nastal tudi danes, ko bi kakšna *tetka* želela dobiti skrbništvo? Ne gre torej za potujitev, temveč za izostritev poante.

Kmalu je film, ki je prejel številne nagrade po svetovnih filmskih festivalih. Zaradi izjemne zgodbe in zaradi igralskih presežkov. V zvezi s slednjim v filmu izstopa – poleg Cumminga – zlasti mali Marco, ki ga prepričljivo upodobi Isaac Leyva. Vsekakor torej film, ki je vreden ogleda.

Aleš Zobec

ŽANR:

GLBTIQ- DRUŽINSKI FILM

36

V skladu z novimi vsebinami glbtq-bojev se spreminjajo tudi filmske teme in morda celo nastajajo novi žanri. V zadnjem desetletju bi lahko govorili o žanru glbt-družinskega filma. Nekoč je bila tematika otrok in homoseksualnega starševstva v ozadju ali se je celo izključevala. Spomnimo se filma *Lianna* (r. John Sayles, ZDA, 1983), v katerem naslovna junakinja po zapletu z žensko ugotovi, da je lezbijka, in zapusti moža, tako pa za zmeraj izgubi tudi otroke, s čimer se film posebej ne ukvarja. Zato pa je to temo odprl že TV-film *Vprašanje ljubezni* (*A Question of Love*, r. Jerry Thorpe, ZDA, 1978), v katerem se Linda Ray s svojimi otroki preseli k partnerki Barbari Moreland. Ko ju najstarejši sin »zatoži« očetu, ta sproži sodni postopek za vrnitev otrok v »normalno« družinsko okolje. Ženski na sodišču izgubljata, čeprav upravičenost do materinstva patetično dokazujeta tudi s tem, da sta verni in da otrokom zvečer prebirata

Sveto pismo – pred sodiščem pa aktivisti in aktivistke skandirajo: »*Gay is the only way!*« A seveda lezbični par, ki se je znašel na sodišču, deluje apolitično in – zato bolj »materinsko«.

Prelomnica v družinskem lezbičnem filmu je uspešnica *Otroci so v redu* (*The Kids Are Alright*, r. Lisa Cholodenko, ZDA, 2010). Lezbična veteranka Cholodenko je iznašla pravo formulo lezbičnega družinskega filma »za vse« – ena od mater se zaplete s prej neznanim osemenjevalcem, kar je mnoge lezbijke zmotilo, zato pa je bil film zanimiv za strejtovsko publiko. In res – še nikoli prej nisem slišala toliko strejtovskih znancev in znank hvaliti kakšnega lezbičnega filma! Vendarle je tu zanimiv ideološki obrat, ker vprašanje lezbičnega materinstva nikakor ni več moralno sporno. Jules (Julianne Moore) slednjič ljubimcu reče, da mora afero z njim končati, saj je poročena (z žensko) in mati.

Če se ozremo na manj komercialno

Moje drevo

filmsko produkcijo, se mi zdijo tovrstne glbt-družinske zgodbe prepričljivejšje in realnejše, saj se bržkone manj ukvarjajo z vsečnostjo vsem. Letos smo izbrali štiri filme, ki z različnih kotov obravnavajo gejevsko / lezbično starševstvo in otroke v teh družinah.

Začnimo z igranim nemškim dokumentarcem *Dve mami* (*Zwei Mütter*, r. Anne Zohra Berrached, Nemčija, 2013) o lezbičnem paru na trnovi poti do legalne umetne oploditve v Nemčiji, ki ni naklonjena oploditvi lezbijk in samskih žensk. Bodoči materi poskusita vse možnosti, ki se vse bolj kažejo kot tombola, za katero veliko plačaš, dobiš pa nič. Slednjič preko oglasov iščeta potencialne osemenjevalce, a njihove zahteve jima parajo živce.

V odštekani nizozemski komediji *20 laži, 4 starši in jajčece* (*20 leugens,*

Kmalu

Dve mami

20 laži, 4 starši in jajčece

4 ouders en een scharrelei, r. Hanro Smitsman, Nizozemska, 2013) lezbični materi že imata sina Dylana s tipičnimi najstniški izpadi, kot so špricanje šole, poskušanje alkohola, upornišvo. Pošljeta ga na prevzgojo k biološkemu očetu Sjorsu, ki pa sina taji pred svojim partnerjem. Najstnikove težave so seveda sprožilec travm odraslih. Posebno mesto pa ima zgodba o Dylanovem spočetju.

S spočetjem se ukvarja tudi desetletna Marie, ki prijateljici na vlaku riše svoje razvejeno družinsko drevo, sestavljeno iz dveh gejevskih očetov in dveh lezbičnih mam v že novih

razmerjih, kar pomeni še več staršev in bratov ter sester za Marie, sicer prepričano, da je bila spočeta brezmadežno. *Moje drevo* (*Mon arbre*, r. Bérénice André, Francija, 2011) empatično prikaže otroški pogled na netradicionalno razširjeno družino.

Če smo začeli z družinskimi lezbičnimi filmi iz 70-ih in 80-ih, zaključimo s filmom *Kmalu* (*Any day now*, r. Travis Fine, ZDA, 2012) z resnično zgodbo iz 70-ih. Gejevski par po dogovoru z materjo narkomanko v zaporu skrbi za njenega sina z Downovim sindromom. Po namigih nekaterih vzgojiteljic v vrtcu pa se valjenja ka-

menja nestrpnosti ne da več ustaviti in spet spremljamo trpek sodni proces, kjer se pretehtava »primernost« gejevskih staršev.

Mi pa upamo, da se bomo zares *kmalu* oddaljili od 70-ih in nenehnega dokazovanja normalnosti.

Suzana Tratnik

TEŽA ŽIVLJENJA/ LAHKOTNOST SMRTI

»O tem se tu ne govori,« reče Hee Eun, ko nanese v naši študentski sobi v Seulu pogovor o homoseksualnosti, Hyeon Jeong (za nas, ki nikoli nismo prav izgovorili njenega imena, Dorothy) pa vehementno zmiguje z glavo in krili z rokami, v zadregi zardeva in pravzaprav ne ve, kaj bi v tistem trenutku sama s sabo. Hee Eun, bolj hladnokrvna izmed njiju, nadaljuje: »Moral bi se pogovarjati, ampak stigma je še vedno velika ... Večina družin še vedno pričakuje, da se poročiš in imaš otroke.« In »to« delaš na skrivaj. »To« je utišani diskurz, ki se v prevladujoči tradiciji neokonfucionizma, pomena družinskih vezi in religije težko ubesedi v obliki kakršnekoli javne diskusije ali aktivističnega gibanja. Ali kot je zapisal korejski gejevski aktivist Seo Dong Jin v enem redkih člankov, ki se ukvarjajo s homoseksualnostjo v Južni Koreji *Mapping the Vicissitudes of Homosexual Identities in South Korea*: »Homoseksualnost je izraz brez svojega referenta«; homoseksualnost je neozaveščena, ni priznana kot družbena realnost, homoseksualec pa je nedružbena entiteta.

Biti nedružbena entiteta je ravno tista pozicija, kjer se srečajo alternativne seksualnosti in monstroznost. Benshoff v knjigi *Monsters in the Clo-*

set zapiše, da je bila homoseksualnost vedno konstruirana kot v svojem bistvu monstrozna, tisto, kar kljubuje naravi, kar je nespodobno in pretirano seksualizirano in v tej perverzni seksualnosti transgresivno. »Koncepta 'pošast' in 'homoseksualec' delita mnogo istih semantičnih nabojev in vzbujata veliko enakih strahov o seksu in smrti« (1997, 3). Seksualnost, smrt in monstroznost se v filmu *Teža* (2012) združijo v utelešenem, mese-nem pomenu v sivini neke mrtvašnice. Jung je deček za vse v mrtvašnici, kjer preživlja svoje dneve, izoliran od sveta v družbi mrtvecev. Trupla tiho ureja – očisti strjeno kri, jih namaže in počeše, zabije žeblje v krsto. Med mrtveci se znajde, ker ti ne obsojajo: Jung je grbavec, ki ima zaradi vse hujšega tuberkoloznega kašlja vedno okrvavljeno srajco in jemlje vsak dan pest tablet za artritis. Njegovo edino veselje je slikanje, edina težava je, da modelov zaradi otrplosti ne more vedno postaviti v zaželeno pozo. Med nič bolj glamurozno postavitvijo v zaniknem javnem WC-ju Jungova sestra nastavlja anonimnežu skozi luknjo blaženosti, dokler naključnih ljubimcev ne zmoti policijska racija. Retrospektivno se nam počasi odkriva zgodba o nekonvencionalni družini:

Junga je njegova mati, lastnica butika, posvojila in ga imela za sužnja na podstrešju, izoliranega od ljudi. Jungov brat je zdaj njegova samodestruktivna sestra Dong-bae, ki ne najde svojega mesta v družbi, niti v spolni kategorizaciji: »Moram si odrezati to. Dovolj mi je, da živim kot spaka.« Družinski trikotnik se sklene kakopak z materjo, ki operacije spremembe spola ne dovoli. »Če se o tem ne govori, to ne obstaja,« pa je ravno tista mantra, ki Dong-bae potiska od družbenega priznanja njene ženskosti, ki si ga želi, v nedružbeno entiteto, ki pijana životari med izpraznjenimi ulicami mesta (Seula?), podrtimi stranišči in mrtvašnico, ki je v tej postavitvi neizbežna poslednja destinacija »spak«, kot imenuje sebe in Junga.

Seksualnost je v tem somraku spak surova in frustrirajoča: med obupano nekrofilijo groteskne podobe fanta s čelado in naključnimi hitrimi fuki na ulici je odnos med Jungom in njegovo sestro, čeravno razpet med ljubeznijo in sovraštvom, najbližje nečemu, kar bi lahko imenovali intima: ko mladi Jung prvič zaloti svojega brata v ženski obleki in spita skupaj, ko starejša Dong-bae v tiski pride v mrtvašnico in se z golim telesom, ki ga sovraži, privije k Jungu in nenazadnje v

poslednjem empatičnem dejanju, ki ga Jung lahko naredi za sestro.

Od fikcije nazaj v realnost: Seo Dong Jinov članek o mapiranju homoseksualnih identitet v Južni Koreji je bil objavljen leta 2001, od takrat pa do mojega pogovora deset let kasneje, je Južna Koreja bogatejša za kar nekaj filmov, ki se ukvarjajo s homoseksualno tematiko, in uspešnih filmskih festivalov z alternativnimi pristopi do tematike: Seulski LGBT-Festival, Mednarodni festival ženskega filma in Festival človekovih pravic. Leta 2001 je transseksualka Harisu zaigrala v filmu *Rumeni lasje 2*, v resničnem življenju pa končala, drugače kot Dong-bae, poročena na veliki javni poroki. Film *Kralj in klovn* (2005) o kralju, ki se zaljubi v klovna, je postal nacionalni predstavnik za nominacijo za oskarja le leto po tem, ko je korejska vlada odstranila homoseksualnost z liste družbeno nesprejemljivih seksualnih dejanj, leto kasneje pa je avtirani režiser Leeson Hee-il posnel menda prvi zares gejevski južnokorejski film *Brez obžalovanja* (prikazan na našem festivalu 2007) o ljubezni med mladim umetnikom, ki zapade v prostitucijo, in bogatim dedičem, ki zapade v svoje družbene in družinske obveznosti. *Zamrznjena roža* (2008), ki smo jo

videli na našem festivalu v 2011, govori o kralju in njegovem ljubimcu, temelji pa na zgodovinskih zgodbah o kraljevih stražarjih in njihovi obredni homoseksualnosti, da ne omenjamo vrste drugih filmov, ki spadajo v tako priljubljen žanr romantične komedije korejskega popularnega filma, le da vojaka v filmu *Samo prijatelja* (2009) med dopustom ne obišče njegovo dekle, temveč fant s prikupno škatlico čokolade (da ne bo pomote, ta lahko na romantična komedija je v Južni Koreji dobila starostno omejitev 18 let, z dopisom »tveganje posnemanja«). Lezbijke se znajdejo na ekranu precej redkeje, skoraj vedno vpete v heteronormativni okvir, kjer se slej ko prej pojavi moški, ki dobi eno ali obe za ceno ene (izjema je dokumentarec *Outirani: Projekt streti homofobijo* in nekaj kratkih filmov: *Oh! Čudovita Koreja!*, ljubezenska zgodba med migrantko in prostitutko, ali pa *Nekoč*, film s profetičnim imenom o dveh ženskah, ki prideta na govorilne ure, ker je njuna hči na testu naredila napako: ob izjavi »Rodila sem se dvema mamama« je obkrožila resnično). Ena prvih upodobitev lezbištva v južnokorejskem filmu, *Memento Mori* (1999), zgovorno vpne lezbično željo v nedružbeno in smrt, v svet duhov, ena

zadnjih ekranizacij z ne preveč posrečenim naslovom *Osramočena* (2010), pa ni nikoli prišla do mainstreamovskih kinematografov.

Teža na neki način potrjuje tezo o nedružbeni entiteti »spak«, ki spadajo samo v mrtvašnico. A hkrati zares ne govori samo o seksualnosti; je (ne)namerno nadaljevanje opusa Kyu-hwan Jeona, ki ga je začel s svojo nizkoprorračunsko trilogijo o mestu – *Mozartovo mesto* (2008), *Živalsko mesto* (2009), *Plesno mesto* (2010) – o globoki osamljenosti, ki ne doleti le Jeonovih »spak«, temveč je neko bolj splošno občutje njegovih likov, ki hodijo po sodobnem Seulu drug mimo drugega, vsak zase. Teža v tem pomenu ne označuje toliko bremena jasnih družbenih konvencij in družinskih zahtev po konformnosti, temveč težo osamljenosti, ki postane pretežka za ranjeno telo, da bi jo nosilo samo. V življenju in smrti »spak« se metafora in materialnost telesa združita in zarisujeta obzorje samote.

Jasmina Šepetavc

KINK

Razlika med nasiljem in sadomazohizmom je v odgovornosti. Osebi, za katero veš, da te nikoli ne bi prizadela, dovoliš, da te tepe. Bistvo ni seks, temveč obvladovanje. To je psihološki trip. [...] Ko si zvezan, te prevzame pomirjujoč občutek. Kot takrat, ko si bil še otrok in te je mama tesno prepasala v avtu. Hotela je, da si varen. To je bilo ljubezensko dejanje.

- Madonna, Sex

Stroj, velik kot zunajkrmni motor, se zaganja med noge ženske, ki visi z glavo navzdol. Moški kriči, medtem ko se električna palica približuje njegovim razgaljenim genitalijam. Ženska stiska med zobmi brzdo, medtem ko jahalni bič tleska ob njene zvezane prsi.

To je tipičen dan snemanja pri Kinku, največjem spletnem ponudniku BDSM vsebin, kjer v nekdanji orožarni The Armory v San Franciscu s posebno zasnovanimi napravami in pripomočki zadovoljujejo najrazličnejše fantazije, od zanikrnih stranišč do sterilnih vesoljskih plovil in mučilnih podzemnih ječ, daleč od industrije hlinjenih orgazmov in laganja kameri.

Film Christine Varos ne razkriva samo fascinantne in pogosto nerazumljene subkulture, temveč nam predstavi tudi skupino inteligentnih, karizmatičnih in zavzetih ljudi, ki resnično uživajo v svojem delu. Zanj je bilo ustvarjanje dokumentarca edinstveno potovanje v nenavadno privlačen svet, v katerem je odkrila veliko o človeški naravi, ob tem pa tudi o sebi.

Producent filma James Franco

je v teh prostorih snemal film o S&M sceni in stara, srednjeveškemu gradu podobna orožarna, katere fasada je že kultni simbol spletne strani kink.com, ter ljudje, ki tu delajo, so ga tako navdušili, da je sklenil ustvariti dokumentarec. »Verjemi,« je dejal skeptični režiserki, »popolnoma te bo prevzelo«. In Christina Varos je res že po prvih pogovorih s člani pestre Kinkove družine ugotovila, da jih hoče bolje spoznati in razumeti.

Sprva so bili tudi sami malce zadržani, ker je neki producent pred časom hotel tam posneti prispevek za resničnostno oddajo, vendar so se ob tem počutili izigrane, kot bi njihova življenja iztrgali iz konteksta. Toda njen pristop je temeljil na iskrenem zanimanju in kmalu so ji zaupali – kot podrejeni zaupa gospodarju v spoštljivem razmerju, kjer sta si v resnici enakovredna, saj oba spoznavata meje drug drugega in se drug drugemu prilagajata.

Prav v odnosih in vzdušju Kink močno izstopa v razvejanem svetu sodobne pornografije (je tudi edino pornopodjetje, ki ima na strani za

prijave modelov objavljene plačilne tarife). Poleg specifičnosti vsebin in ciljne publike se Kink razlikuje od *mainstreama* zaradi varnega in spoštljivega delovnega okolja. »Spoznala sem več modelov, ki jim BDSM ni posebno pri srcu,« poudarja Varos, »vendar je delovno okolje tu tako vzorno, da raje pridejo sem iz Los Angelesa, da bi jih bičali in zvezali, kot da snemajo klasične porniče z nespoštljivimi delodajalci.«

Režiserka se je lotila projekta z zelo omejenim znanjem o pornografiji, zvrsti BDSM same pa namenoma ni hotela vnaprej raziskati, saj se je želela otresti predsodkov in ustaljenih predstav. Na splošno, večkrat izrazito negativno dožemanje te zvrsti namreč močno vplivajo tudi popačene podobe, ki jih pogosto izkorišča ali celo ustvarja pop kultura.

Pred dobrimi dvajsetimi leti je kič in blišč izumetničenih, po navadi z zločinom povezanih S&M podob v *mainstreamu* (pomislimo, na primer, na mračne prikaze v *Vabi* ali klišeje v *Prvinskem nagonu*) bolj ali manj učinkovito, vsekakor pa pred svojim časom

razdirala Madonna z zloglasno knjigo *Sex* (no, in nesrečnim filmom *Telo kot dokaz*), kjer je med drugim igrivo, a povsem trezno raziskala lezbično in gejevsko S&M sceno. V sodobnejši kinematografiji pa po vsebini in izvirnosti le izstopajo surovi *Učiteljica klavirja*, pretenciozni *Škandalozno pero* o markizu de Sadu ter bistveno bolj iskreni *Tajnica*.

Zadnje čase pa se BDSM dejansko spreminja iz tabuja v vse privlačnejšo temo tudi v pop kulturi. »Čeprav nisem prebrala knjige *Petdeset odtenkov sive*, me veseli, da obstaja,« pravi režiserka, češ da tudi zaradi tega nenadnega fenomena lahko takšni filmi dosežejo širšo publiko. »BDSM že dolgo obstaja. Prvi nazorni prikaz sadomazohizma so menda našli v etruščanski grobnici, kjer dva moška bičata žensko s šibo v erotični situaciji. To je bilo v drugi polovici 6. stoletja pr. n. št. Čeprav nekateri trdijo, da človek uživa v tem, da ga zvežejo ali šeškajo samo, če ga k temu napeljuje nekakšna kulturna indoktrinacija, ostaja dejstvo, da so ti nagoni v marsikom prisotni, in od nekdaj je tako.«

Spolnost je sama po sebi še danes velik tabu, to pa še zlasti velja za BDSM, ki ga marsikdo površno dojema kot nasilno izživljanje oziroma perversijo. »Zato je za tiste, ki jih ta življenjski slog privlači, težko odkrito govoriti o tem,« poudarja režiserka, »saj pojem sam megli kultura sramu in obsojanja. Zdaj je to sicer moderno, vendar je tudi vroča tema, ki odpira številna vprašanja o spolnosti, vlogah spolov in moči nasploh.«

Prav zato Varos pravi, da se je ob tej izkušnji veliko naučila o zapleteni naravi medosebnih dinamik obvladovanja, ne le v svetu BDSM praks, temveč tudi v realnosti vsakdanjega čustvenega življenja. »BDSM je svet pravil. Bistvo je v skupnem določanju in spoštovanju meja zaradi telesne in čustvene varnosti vpletenih.«

Spominja se, kako ji je v zasebnem pogovoru neka ženska razlagala, da je v življenju imela veliko čustveno nasilnih razmerij, vendar se je ta krog prekinil prav tedaj, ko se je začela ukvarjati z BDSM-jem. »Ob raziskovanju tega življenjskega sloga je lahko proučila lastne želje po podrejanju brez

čustvenih posledic. Onkraj seksualnega okolja ima psihološka moč določeno vlogo v vseh človeških odnosih.«

Toda izredno heterogeni in razcepljeni svet pornografije je navsezadnje le nepredvidljiva in neusmiljena industrija, kjer sta tako kot v medosebnih odnosih prav pamet in samospoštovanje ključnega pomena, zlasti za tiste, ki s tem delom preživljajo družino. Ena Kinkovih najbolj izkušenih domin je režiserki odkrito povedala, da kljub svoji ljubezni do tega poklica ne bi bila navdušena, če bi se njena hči odločila zanj. Toda razlog je pravzaprav univerzalen. »Sama sem svoje karte odigrala pametno in varno. Ampak v tej industriji zdržiš povprečno dve leti. Izkoristijo te in te odvržejo. Tu je veliko izgubljenih duš in nikakor ne bi hotela, da bi bil moj otrok izgubljena duša.«

Luka Pieri

Alenka Spacal
Mavrična Maškarada

Jeanette Winterson
Zakaj bi bila srečna, če si lahko normalna?

Odd Klippenvag
Stanje stvari

René de Ceccatty
Nevidni gost

Brane Mozetič
Nedokončane skice neke revolucije

petek, 20. 12. ob 20.00 v Galeriji Škuc
predstavitev, razprodaja in presenečenje:
nastop mladih ustvarjalcev in ustvarjalk z letošnjih literarnih delavnic

www.ljudmila.org/siqrd/fglf
www.facebook.com/slo.fglf

Festival so podprli:

Veleposlanstvo
Kraljevine Nizozemske

Switzerland.

Mestna občina
Ljubljana

MESTNA OBČINA KOPER
COMUNE CITTA DI CAPODISTRIA

MONOKEJ

Émilie Jouvét:
Emancipirana gledalka

Galerija Škuc, 15. november - 5. december 2013

KURATORICA: ROSANA SANCIN

Slovenska kinoteka,
Ljubljana
Avditorij, Portorož
Kino Odeon, Izola

www.kinoteka.si

december
2013

ČAP

STOLETNICA FRANTIŠKA ČAPA

100

retrospektiva

Čapovih jugoslovanskih
in čeških filmov

razstava

filmski plakati

František Čap 100!

izid posebne številke
revije KINO!

poklon Čapovima

direktorjema fotografije
Janezu Kališniku in Ivanu
Marinčku

okrogla miza, predavanja,
zmenki na slepo

kino
teka

KINO!

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO
ARHIV REPUBLIKE SLOVENIJE

SLOVENSKI
FILMSKI
CENTER
JAVNA
AGENCIJA
SLOVENIJA
FILM
CENTRE

CZFS

NFA

LE
TO
KI
NA